

MATERIALE TIL
SPØRSMÅLET
OM STALIN

MATERIALE TIL SPØRSMÅLET OM STALIN

utgitt av Sosialistisk Ungdomsforbund

SUFTRYKK OSLO 1969

Marx', Engels', Lenins og Stalins teori gjelder som riktig for hele verden...En må forstå ikke bare de slutninger i form av allmenne lovmessigheter som Marx, Engels, Lenin og Stalin har trukket som resultat av sitt alleidige studium av det virkelige liv og de revolusjonære erfaringer, men også lære selve deres standpunkt og metode for å analysere og løse spørsmålene.

Mao Tsetung

Av den kommunistiske rørsles fem framragende ledere som har utvikla dens teori, marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning, er Josef Stalin den minst kjente. Stalin sto som leder for Sovjetunionen og for verdens kommunistiske rørsle i 30 år, og leda i denne tida mange store og viktige kamper, helt fra 1917, da han inntok en sentral stilling. Etter Lenins død førte han fram ei riktig linje i alle viktige spørsmål overfor Trotski, Bukharin og andre. Han leda den sosialistiske industrialiseringa av Sovjetunionen og sosialiseringa av jordbruket og la slik bl. a. grunnlaget for seieren i kampen mot fascismen. Overfor de revolusjonære rørslene i andre land inntok han ei ekte proletarisk internasjonalistisk holdning. På denne måten vant han partiets og folkets tillit. Så lenge han var i live nøytraliserte han de borgerlige revisjonistiske elementene i Sovjetunionen, og da revisjonistene kom til makta etter hans død, kunne de sikre sin egen maktstilling bare ved å sette igang ei omfattende bakvaskelseskampanje mot Stalins revolusjonære linje og hans person.

Samtidig gjorde Stalin feil, mistak som blei av særleg stor betydning og fikk særleg vidtrekkende konsekvenser som resultat av den viktige stillingen Stalin inntok i det første forsøk historien kjenner på å bygge opp et sosialistisk samfunn. Revisjonistenes maktovertaking i Sovjet var ingen naturkatastrofe, men grodde ut av enkelte feil som blei gjort av Stalin og av partiet. Noen av disse feilla var, i en situasjon der en ikke hadde noen historiske erfaringer å bygge på, ikke til å unngå, andre kunne vært unngått. Dette er feil vi må studere, for når de kunne bli gjort av en framrøkende marxist-leninist som Stalin, vil det være tåpelig av oss å tro at vi ikke vil være i stand til å begå dem.

Stalin er den av arbeiderklassens store ledere som er blitt gjenstand for de groveste bakvaselser og den mest hatske løgnpropaganda fra borgerskapets side. Borgerskapet forsøker å framstille Stalin som en demon-skikkelse, en stormannsgal tyrann, en blodig despot. I sine forsøk på å sverte Stalin viker de ikke engang tilbake for å sidestille ham med sitt eget produkt, Hitler. Denne hardnakkete og omfattende propaganda fra borgerskapets side har ført til at mange oppriktige folk, til og med ærlige arbeidere, har godtatt det forvrengte bildet av Stalin.

I ei tid da de revolusjonære kreftene er på frammarsj, kan det synes uviktig å ta opp spørsmålet om Stalin. Andre saker står fram som viktigere. Når vi skal forene oss med massene og lede dem i konkrete kamper, når vi skal vinne massenes tillit, hvorfor skal vi da støtte dem fra oss ved å ta opp spørsmålet om Stalin, som borgerskapet har forvrengt til et umenneske i mange folks øyne?

Dette er en feilaktig innstilling. For det første viser den en manglende forståelse for teoriens betydning. De erfaringer Stalin gjorde gjennom mer enn femti års aktiv klassekamp har han sjøl sammenfatta i sine teoretiske verker. Dette er historiske erfaringer vi har bruk for og må studere for å lære av dem. Stalins bidrag til marxismen-leninismen er særlig viktig for oss fordi han var den eneste av dem vi gir æren av å ha utvikla vår teori som behandla emner som er av spesiell interesse for oss. Slik var Stalin den eneste av marxismen-leninismens store teoretikere som hadde direkte erfaringer med fagforeningsarbeid.

Formann Mao lærer oss at uten å beherske den revolusjonære teorien kan vi ikke oppnå noe som helst. Derfor er det nødvendig for oss å ta opp spørsmålet om Stalin.

For det andre: Den nye revolusjonære rørsle vinner ikke bare fram i styrke, den er også i ferd med å bli kommunistisk, stille seg på marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenknings grunn. Er det slik at lederen for verdens kommunistiske rørsle i 30 år var en despot? Er det slik at en av dem vi framfor noen har gitt æren for å ha utforma vår teori, arbeiderklassens ideologi, var en fiende av folket, et umenneske? På et spørsmål som dette, der borgerlige synsmåter er framherskende i breie lag av folket, er det for oss kommunister fremmed å vike unna. Vi må ha tillit til folket, derfor må vi også være i stand til å forklare for folket det virkelige forhold om dette spørsmålet. Det er viktig for oss at vi ikke folk at lederen for den kommunistiske rørsle gjennom 30 år ikke var noen demon, noe umenneske, men en stor revolusjo-

nær kjemper og en framrøkende fører for arbeiderklassen.

Av disse grunner legger vi her fram et materiale til spørsmålet om Stalin. Det utgjør ingen fullstendig eller allsidig behandling av spørsmålet, og er på ingen måte det siste ord i diskusjonen. Det er et materiale vi har samlet for å komme i gang med den.

*

Den innledende artikkelen viser Kinas Kommunistiske Partis syn på Stalin. Artikkelen inngår i ei rekke kommentarer som KKP offentliggjorde i 1963 som svar på et åpent brev fra sentralkomiteén i SUKP. Artikkelen utgjør den andre kommentaren i denne rekke. Dette viser hvordan spørsmålet om Stalin står sentralt i striden mellom kommunister og revisjonister. Artikkelen går skarpt til rette med Krustsjovs blinde og totale fornektning av Stalin på SUKPs 20. kongress. Artikkelen tar samtidig opp Stalins feil, men viser at hovedsida ved hans politikk var riktig.

Etter dette følger fire klipp fra programmet til Sovjetunionens Revolusjonære Kommuniste (bolsjevikene), der spørsmålet om Stalin er gitt en sentral plass i polemikken mot sovjetrevisjonistene. SURK(b) er ei av flere marxistisk-leninistiske grupper som i de seinere åra har utvikla seg raskt i Sovjetunionen under de hardeste former for illegalitet. De fire klippene vi her legger fram - om Stalin og det proletære demokratiet, om forfølgelsene, om "persondyrkinga" og om det nye sovjetiske byråkratiet, viser hvordan marxist-leninistene i dagens Sovjet, i Stalins hjemland, ser på Stalin og Stalin-tida. Deres vurdering er kanskje på enkelte punkter noe ensidig, men den er interessant og bærer uten tvil mye riktig i seg. Når de holder fram Stalin som en stor revolusjonær leder, gjør de ikke dette ut fra et byråkratisk utgangspunkt, som "persondyrkere", men som revolusjonære arbeidere. De viser på denne måten at de er virkelige stalinister i dagens Sovjetunionen, i motsetning til de sovjetiske småbyråkratene, som borgerpressa i Vesten i samsvar med sine øvrige forvrengninger omtaler som "nystalinister".

Anti-stalinismen. Vi legger her fram noen sitater som eksempel på den borgerlige anti-stalinismens stupide karakter. Sitatene er som rimelig er tildels henta fra Krustsjov, som raust har forsynt borgerskapet i Vesten med argumenter mot Stalin. Det er her av en viss interesse å merke seg kvaliteten av den kritikken som har lagt grunnlaget for store deler av våre dagers Stalin-hets. Videre siterer vi korte utdrag fra pop-historik-

eren Robert Conquest's bok "Den store terroren", for det første fordi den er det helt ferskeste produkt på det anti-stalinistiske markedet, for det andre fordi den foreligger på norsk til en pris som ellers gjør den utilgjengelig for arbeidsfolk. Til disse sitatene publiserer vi en artikkel av Bo Gustafsson fra DAGENS NYHETER, som er en polemikk mot en borgers anmeldelse av Conquests bok i samme avis. Artikkelen avslører til fulle dimensjonene av de løgner som er blitt spredd om Stalin.

Artikkelen om STALINS IDEOLOGISKE KAMPER viser hvordan Stalin var folkets mann mot de kapitalistiske elementene i Sovjetunionen, hvordan Stalin kjempa for arbeiderklassen, for revolusjonen og for marxismen-leninismen mot ei linje som var fiendtlig overfor det sovjetiske folk, mot gjennomføringa av revolusjonen og i strid med marxismen-leninismen. Under disse kampene framsto Stalin som en utrettelig forkjemper for arbeiderklassens og revolusjonens interesser.

Til sist vil vi gjennom to korte artikler av Stalin vise hans egenskaper som teoretiker. De er eksempler på at Stalin i motsetning til hva våre dagers småborgerlige sosialister hevder, til fulle behersket den dialektiske metoden, og de er også eksempler på hvordan Stalins teoretiske skrifter er til nytte for oss i vår kamp.

Det materiale som her presenteres er som nevnt ikke noen fullstendig framstilling. Derfor er dette heftet forsynt med en utførlig litteraturliste over verker om og av Stalin som er tilgjengelige. Vi vil her bare spesielt peke på at Stalins "Den dialektiske og historiske materialismen" nå på ny foreligger på norsk. Nyutgaven har også tatt med Bo Gustafssons etterord til den siste svenske utgaven, ei sak som ellers naturlig ville ha hørt hjemme her og som naturlig bør inkluderes i dette materialet når det leses.

Kjell Skjærve
Tron Øgrim

TIL SPØRSMÅLET OM STALIN

Spørsmålet om Stalin er av verdensomfattende betydning. Det har skapt diskusjon blant alle klasser i alle land, det er fremdeles et emne som diskuteres mye, et emne der de forskjellige klassene og deres politiske partier og grupper inntar forskjellige holdninger. Det er lite sannsynlig at man kan komme fram til noen endelig konklusjon på dette spørsmålet i vårt århundre. Men det er i praksis enighet i flertallet av den internasjonale arbeiderklassen og blant de revolusjonære folkene, som tar avstand fra den totale forkastelsen av Stalin og mer og mer hyller hans minne. Dette er også riktig når det gjelder Sovjetunionen. Vår polemikk med lederne for SUKP er en polemikk med en del av folket. Vi håper å overbevise dem for å fremme den revolusjonære saka. Dette er vår hensikt med å skrive denne artikkelen.

KKP har alltid framholdt, at Krutsjov tok feil da han fullstendig fordømte kamerat Stalin under påskudd av å "bekjempe persondyrkelsen" og at han hadde andre motiver for å gjøre det.

KKPs sentalkomite påpekte i sitt brev av 14. juni at "bekjempelsen av persondyrkelsen" krenker hele Lenins lære om det innbyrdes forholdet mellom ledere, parti, klasse og masser, og undertrykker kommunismens prinsipper om demokratisk sentralisme.

Det åpne brevet fra SUKPs sentralkomité unnlatte å gi noe svar på våre prinsipielle argumenter, men stempler bare de kinesiske kommunistene som "forevarere av persondyrkelsen og spredere av Stalins feilaktige idéer".

Da han bekjempet mensjevismen, sa Lenin: "Å ikke svare på motstandens prinsipielle argumenter og å tilskrive ham utelukkende 'sinnsbevegelse' - dette betyr ikke å debattere, men å skjelle ut". Den holdningen som SUKPs sentralkomité viser i dette åpne brevet, er nøyaktig lik mensjevismenes.

Selv om det åpne brevet henfaller til utskjelling i stedet for diskusjon, foretrekker vi for vår del å svare på det med prinsipielle argumenter og en stor mengde fakta.

Den store Sovjetunionen var den første staten under proletarietets diktatur. I begynnelsen var Partiets og regjeringens fremste leder i denne staten Lenin. Etter Lenins død var

det Stalin.

Etter Lenins død ble Stalin ikke bare leder av Partiet og regjeringen i Sovjetunionen, men også den anerkjente leder for den internasjonale kommunistiske bevegelsen.

Det er bare 46 år siden den første sosialistiske stat ble opprettet gjennom Oktoberrevolusjonen. I nesten tretti av disse åra var Stalin den fremste lederen for denne staten. Enten det gjelder historien til proletariatets diktatur eller til den internasjonale kommunistiske bevegelsen, inntar Stalins virksomhet en ytterst viktig plass.

Kinas Kommunistiske Parti har bestandig hevdet at spørsmålet om hvordan man skal vurdere Stalin og hvilken holdning man skal innta til ham ikke bare er et spørsmål om å prise Stalin selv; det som er mere viktig, er at det er et spørsmål om hvordan man skal oppsummere de historiske erfaringene av proletariatets diktatur og den internasjonale kommunistiske bevegelsen siden Lenins død.

På SUKPs 20. kongress fornektet Krustsjov Stalin fullstendig. Han unnlot å rådføre seg med broderpartiene på forhånd hva angår dette prinsippsspørsmålet som berører hele den internasjonale kommunistiske bevegelsen, og prøvde etterpå å påtvinge dem et fait accompli. Hvem som enn prøver å vurdere Stalin anderledes enn SUKP-ledelsen, blir beskyldt for å "forsvare persondyrkelsen" og å "blande seg opp i SUKPs indre anliggender. Men ingen kan benekte den internasjonale betydningen av de historiske erfaringene av proletariatets diktatur, eller det historiske faktum at Stalin var lederen for den internasjonale kommunistiske bevegelsen; følgelig kan ingen benekte at vurderingen av Stalin er et viktig prinsippsspørsmål som angår hele den internasjonale kommunistiske bevegelsen. På hvilket grunnlag er det så SUKPs ledere forbyr broderpartiene å gjøre en realistisk analyse og vurdering av Stalin? Kinas Kommunistiske Parti har hele tiden hevdet at det må foretas en grundig, objektiv og vitenskaplig analyse av Stalins gode og dårlige sider ut fra den historiske materialistiske metode og at historien må legges fram slik den virkelig foregikk, og har satt seg imot den subjektive, grove og totale fornektelsen av Stalin ut fra den historiske idealismens metode og overlagt fordreining og forandring av historien. . Kinas Kommunistiske Parti har urokkelig hevdet at Stalin begikk feil, som hadde sine ideologiske såvel som sosiale og historiske røtter. Det er nødvendig å kritisere de feil Stalin virkelig begikk, ikke dem som uten grunn blir tillagt ham, og å gjøre det fra et riktig standpunkt og med riktige metoder. Men vi har urokkelig gått imot uriktig kritikk av Stalin, gjort fra et galt standpunkt og med gale metoder.

Stalin bekjempet tsarismen og propagerte marxismen mens Lenin levde, og etter at han ble medlem av sentralkomiteen i Bolsjevikpartiet under Lenins ledelse, tok han del i kampen for å bane vei for revolusjonen i 1917; etter Oktoberrevolusjonen kjempet han for å forsvare fruktene av den proletariske revolusjonen.

Stalin ledet SUKP og sovjetfolket etter Lenins død i en resolutt kamp mot både indre og ytre fiender, og i kampen for å beskytte og konsolidere den første sosialistiske staten i verden.

Stalin ledet SUKP, sovjetfolket og sovjethæren i en hard og bitter kamp for den store seieren i den anti-fascistiske krigen.

Stalin forsvarte og videreutvikla marxismen-leninismen i kampen mot forskjellig slags opportunisme, mot leninismens fiender, trotskistene, sinovjevistene, bukharinistene og andre borgeragenter.

Stalin ga utslettelige bidrag til den internasjonale kommunistiske bevegelsen i et antall teoretiske skrifter som er uadeltlige marxist-leninistiske verker.

Stalin ledet sovjet-partiet og regjeringen i å følge en utenrikspolitikk som i det store og hele var i overenstemmelse med den proletariske internasjonalisme i å yte stor hjelp til alle folks revolusjonære kamper, inkludert det kinesiske folkets.

Stalin sto i spissen for den historiske tidevannsbølgen og ledet kampen, han var en uforsonlig fiende av imperialistene og alle reaksjonære.

Stalins virksomhet var bundet intimt sammen med det store SUKPs og det store sovjetfolkets kamp og kan ikke løsrives fra de revolusjonære kampene til hele verdens folk.

Stalins liv var livet til en stor marxist-leninist og en stor proletarisk revolusjonær.

Det er sant at mens han utøvde fortjenstfulle gjerninger for sovjetfolket og den internasjonale kommunistiske bevegelsen, gjorde Stalin, en stor marxist-leninist og proletarisk revolusjonær, visse feil. Noen var prinsipielle feil som ble begått i løpet av det praktiske arbeidet; noen kunne ha vært unngått og noen var neppe unngåelige på et tidspunkt da proletariatets diktatur ikke hadde noen erfaringer å gå etter.

I sin tenkning avvek Stalin på visse spørsmål fra den dialektiske materialismen og forfalt til metafysikk og subjektivism, og følgelig skilte han seg noen ganger fra virkeligheten og fra massene. I kamper innafor så vel som utafor partiet blandet han ved visse anledninger sammen to typer av motsigelser som er forskjellige av natur, motsigelser mellom

oss og fienden og motsigelser innen folket, og han blandet også sammen de forskjellige metodene som trengs for å behandle dem. I det arbeidet med å undertrykke kontrarevolusjonen Stalin ledet ble mange kontrarevolusjonære som fortjente straff rettelig straffet, men samtidig var det uskyldige folk som feilaktig ble dømt, og i 1937 og 1938 forekom feilen å utvide rekkevidden av undertrykkelsen av kontrarevolusjonære. Hva angår organiseringen av partiet og regjeringen anvendte han ikke fullt ut den demokratiske sentralismen, og gjorde i en viss utstrekning vold på den. Han gjorde noen feil i behandlinga av forbindelsene med broderpartier og -land. Han ga også endal dårlige råd i den internasjonale kommunistiske førsla. Disse feilene forårsaket noen tap for Sovjetunionen og den internasjonale kommunistiske førsla.

Stalins fortjenester og feil er kjennsgjerninger som hører til den historiske, objektive virkelighet. En sammenlikning mellom de to viser at hans fortjenester overskygger hans feil. Primært var Stalins politikk riktig, og hans feil var sekundære. Når man summerer opp Stalins tenkning og hans verk som et hele, vil enhver ærlig kommunist med respekt for historien sikkert og visst først legge merke til hva som var primært ved Stalin. Derfor er det, når Stalins feil blir vurdert, kritisert og overvunnet på en riktig måte, nødvendig å beskytte det som var hovedsaken i Stalins liv, for å beskytte marxismen-leninismen som han forsvarte og utviklet. Det ville være nyttig om Stalins feil, som bare var sekundære, blir behandlet som historiske lekser slik at kommunistene i Sovjetunionen og andre land kan ta varsel av dem, unngå å gjenta disse feilene og begå færre feil. Både positive og negative historiske erfaringer er nyttige for alle kommunister, forutsatt at de blir trukket korrekt slik at de stemmer overens med og ikke forvansker historiske kjennsgjerninger.

Lenin pekte mer enn en gang på at marxister var totalt forskjellige fra revisjonistene i den 2. Internasjonale i sin holdning overfor folk som Bebel og Rosa Luxemburg, som tross alle sine feil var store proletariske revolusjonære. Marxistene skjulte ikke disse folkenes feil, men lærte ved slike eksempler "hvordan de skulle unngå dem og hvordan de skulle leve opp til den revolusjonære marxismens strengere krav". Som kontrast til dette "galte" og "kaklet" revisjonistene over Bebels og Rosa Luxemburgs feil. Mens han gjorde narr av revisjonistene, siterte Lenin en russisk fabel i denne sammenhengen: "Ørner kan noen ganger fly lavere enn høner, men høner kan aldri stige så høyt som ørnene." Bebel og Rosa Luxemburg var "store kommunister" og, tross sine feil, forble de "ørner", mens revisjonistene var en flokk "høns"

"blant avfallsdyngene i arbeiderbevegelsens bakgård". Bebel og Rosa Luxemburgs historiske rolle kan på ingen måte sammenliknes med Stalins. Stalin var den store lederen for proletariatets diktatur og den internasjonale kommunistiske bevegelsen i en hel historisk epoke, og han må vurderes med større omhu.

Lederne i SUKP har beskyldt Kinas Kommunistiske Parti for å "forsvare" Stalin. Ja, vi forsvare Stalin. Når Krustsjov forvrenger historien og fordømmer Stalin fullstendig, han vi naturligvis en uungåelig plikt til å stå fram og forsvare ham, i den internasjonale kommunistiske bevegelsens interesse. Når Kinas Kommunistiske Parti forsvare Stalin, forsvare vi hans riktige side. Vi forsvare den ærefulle historien om de kampene den første staten under proletariatets diktatur førte, den staten som ble skapt av Oktoberrevolusjonen. Vi forsvare den ærefulle historien om SUKPs kamp. Vi forsvare den internasjonale kommunistiske bevegelsens prestisje blant de arbeidende folket over hele verden. Kort sagt, vi forsvare marxismen-leninismens teori og praksis. Det er ikke bare de kinesiske kommunister som gjør dette. Alle kommunister som er marxismen-leninismen hengivne, alle stålsatte revolusjonære og alle ærlige mennesker har gjort det samme.

Når vi forsvare Stalin, forsvare vi ikke hans feil. For lenge siden stiftet de kinesiske kommunister førstehåndsbekjentskap med noen av hans feil. Av de feilaktige "venstre"- og høyreopportunistiske linjene som oppsto i Kinas Kommunistiske Parti fra tid til annen, oppsto noen under innflytelse av visse av Stalins feil, hva deres internasjonale kilder angår. I slutten av 20-åra, i 30-åra og fram til midten av 40-åra kjempet de kinesiske marxist-leninistene representert ved kamerat Mao Tsetung mot innflytelsen fra Stalins feil; gradvis overvant de "venstre"- og høyreopportunistens feilaktige linjer, og ledet til slutt den kinesiske revolusjonen fram til seier.

Men ettersom noen av de feilaktige ideene som Stalin la fram ble godtatt og anvendt av visse kinesiske kamerater, må vi kinesere bære ansvaret. I sin kamp mot "venstre"- og høyreopportunismen kritiserte derfor vårt parti bare sine egne kamerater som tok feil, og klandret aldri Stalin. Hensikten med vår kritikk var å skille mellom riktig og galt, trekke de riktige erfaringene og fremme den revolusjonære saka. Vi bare ba de kameratene som tok feil om å korrigere sine mistak. Dersom de ikke gjorde det, ventet vi til deres egen praktiske erfaring gradvis vekket dem, forutsatt de ikke organiserte hemmelige grupper for skjult splittelsesvirksomhet. Vår metode var den riktige metoden for kritikk og selvkritikk innad i partiet, vi gikk ut fra ønsket om enhet og kom fram til en ny enhet på et nytt grunnlag gjennom kritikk og kamp, og

slik oppnådde vi gode resultater. Vi mente at dette var motsigelser innen folket og ikke mellom oss og fienden, og at vi derfor skulle bruke denne metoden.

Hvilken stilling har Krustsjov og andre ledere for SUKP innsett overfor Stalin siden SUKPs 20. kongress?

De har ikke foretatt en gjennomgripende historisk og vitenskapelig analyse av hans liv og virke, men har fordømt ham fullstendig uten å skille mellom riktig og galt.

De har behandlet Stalin ikke som en kamerat, men som en fiende.

De har ikke anvendt metoden med kritikk og selvkritikk for å summere opp erfaringene, men har klandret Stalin for alle feil, eller tilskrevet ham "feil" de vilkårlig har funnet opp.

De har ikke lagt fram kjennsgjerningene og resonnert seg fram til saker og ting, men har foretatt demagogiske personlige angrep på Stalin for å forgifte folks sinn.

Krustsjov har skjelt ut Stalin for å ha vært en "morder", en "forbryter", en "banditt", en "spiller", en "despot på linje med Ivan den Grusomme", "den største diktator i russisk historie", en "tosk", en "idiot", og så videre. Når vi tvinges til å sitere alt dette skitne, vulgære og ondsinnede språket, er vi redd for å skitne til penn og papir.

Krustsjov har baktalt Stalin som "den største diktator i russisk historie". Betyr ikke dette at sovjetfolket i 30 år levde under "tyranniet" til "den største diktator i russisk historie" og ikke under et sosialistisk system? Det store sovjetiske folket og hele verdens revolusjonære folk er fullstendig uenige i denne sladder!

Krustsjov har bakvasket Stalin som en "despot på linje med Ivan den Grusomme". Betyr ikke dette at de erfaringene som det store SUKP og det store sovjetrussiske folket i over tredve år forsynte verdens folk med, ikke var erfaringene fra proletariatets diktatur, men erfaringene fra livet under en føydal "despot"? Det store sovjetiske folket og hele verdens marxist-leninister er fullstendig uenige i denne sladder! Krustsjov har bakvasket Stalin som er "banditt". Betyr ikke dette at den første sosialistiske stat i verden i en lang periode var ledet av en "banditt"? Det store sovjetiske folket og hele verdens revolusjonære folk er fullstendig uenige i denne sladder!

Krustsjov har bakvasket Stalin som en "tosk". Betyr ikke dette at SUKP som førte herioiske revolusjonære kamper i de siste ti-årene hadde en "tosk" som sin leder? De sovjetiske kommunistene og marxist-leninistene over hele verden er fullstendig uenige i denne sladder!

Krustsjov har bakvasket Stalin som en "idiot". Betyr ikke dette at den store sovjet- hæren som seiret i den anti-fascistiske

krigen hadde en "idiot" som øverstkommanderende? De ære-rike sovjetiske kommandanter og kjempere og alle anti-fascistiske kjempere i verden er fullstendig uenige i denne sladdereren!

Krustsjov har bakvasket Stalin som en "morder". Betyr ikke dette at den internasjonale kommunistiske bevegelsen hadde en "morder" som læremester i ti-år? Kommuniste i hele verden, inkludert de sovjetiske kommunister, er fullstendig uenig i denne sladdereren!

Krustsjov har bakvasket Stalin som en "spiller". Betyr ikke dette at de revolusjonære folkene hadde en "spiller" til fanebærer i kampen mot imperialism og reaksjon? Alle revolusjonære folk over hele verden, inkludert det sovjetiske folk, er fullstendig uenig i denne sladdereren.

At Krustsjov skjeller ut Stalin på denne måten er en grov fornærmelse mot det store sovjetiske folket, en grov fornærmelse mot SUKP, mot sovjethæren, mot proletarietets diktatur og mot det sosialistiske systemet, mot den internasjonale kommunistiske bevegelsen, mot de revolusjonære folkene verden over og mot marxismen-leninismen.

Hvilken stilling sætter Krustsjov, som deltok i ledelsen av partiet og staten i Stalins tid, seg selv i når han slår seg på brystet, dunderer i bordet og hylr skjellsord mot Stalin med sin høyeste røst? I stillingen som medskyldig til til en "morder" eller en "banditt"? Eller i samme stilling som en "tosk" eller en "idiot"?

Hvilken forskjell er det mellom Krustsjovs bakvaskelser av Stalin og den bakvaskelsen imperialistene, de reaksjonære i alle land og renegatene fra kommunismen står for? Hvorfor et slikt inngrodd hat til Stalin? Hvorfor angriper dere ham mere rasende enn dere angriper fienden?

Når han skjeller ut Stalin forkaster Krustsjov faktisk villt det sovjetiske systemet og sovjetstaten. Hans språk i denne sammenheng er på ingen måte svakere, men i virkeligheten sterkere, enn språket til sånne renegater som Kautsky, Trotski, Tito og Djilas.

Folk burde sitere det følgende stedet i det åpne brevet fra SUKPs sentralkomitè, og spørre Krustsjov: "Hvordan kan de si slikt om partiet til den store Lenin, mot sosialismens moderland, om folket som var det første i verden til å gjennomføre en sosialistisk revolusjon, som forsvarte sine seiere i den bitreste kamp mot den internasjonale imperialismen og innenlandske kontrarevolusjonære, og framviste mirakler av heltemot og hengivenhet i kampen for å bygge kommunismen, som ærlige oppfyller sin internasjonalistiske plikt mot verdens arbeidende folk!"

I sin artikkel "Den politiske betydningen av skjellsord" sa

Lenin: "Skjellsord i politikken dekker ofte over den ytterste mangel på ideologisk innhold, hjelpeløshet og kraftløshet, den mest plagsomme kraftløshet, hos brukeren". Passer ikke dette på lederne i SUKP, som kjenner seg konstant hjemsekt av Stalins gjenferd, og prøver å dekke over sin totale prinsippløshet, sin hjelpeløshet og plagsomme kraftløshet ved å skjelle ut Stalin?

Det store flertallet av sovjetfolket setter ikke pris på slik bakvaskelse av Stalin. De hyller Stalins minne i stadig stigende grad. Lederne for SUKP har på alvorlig vis isolert seg fra massene. De føler seg alltid forfulgt av Stalins gjenferd, som i virkeligheten er de brede massenes store misnøye med den fullstendige fornektelsen av Stalin. Hittil har Krustsjov ikke våget å la sovjetfolket og de andre folkene i den sosialistiske leir se den hemmelige rapporten som fordømmer Stalin fullstendig, og som han holdt på SUKPs 20. kongress, fordi det er en rapport som ikke tåler dagens lys, en rapport som ville gjøre folket alvorlig fiendtlig innstilt.

Spesielt verdt å legge merke til er det faktum at mens de skjeller ut Stalin på enhver tenkelig måte, betrakter SUKPs ledere Eisenhower, Kennedy og deres like "med respekt og tillit". De skjeller ut Stalin som en "despot på linje med Ivan den grusomme" og "den største diktator i russisk historie", men komplimenterer både Eisenhower og Kennedy med at de "har støtte fra det absolutte flertall av det amerikanske folket"! De kaller Stalin en "idiot" men priser Eisenhower og Kennedy som "fornuftige"! På den ene siden svinger de piskens ondsinnet over en stor marxist-leninist, en stor proletarisk revolusjonær og en stor leder for den internasjonale kommunistiske bevegelsen, og på den andre siden hever de imperialismens høvedsmenn til skyene. Er det mulig at sammenhengen mellom disse kjensgjerningene bare er tilfeldig og ikke følger med uunngåelig logikk av forræderiet mot marxismen-leninismen?

Hvis han ikke har altfor dårlig hukommelse, burde Krustsjov huske, at på et masse møte i Moskva i januar 1937 fordømte han selv på riktig måte dem som hadde angrepet Stalin, og sa: "Ved å løfte sin hånd mot kamerat Stalin, løftet de der mot oss alle, mot arbeiderklassen og det arbeidende folket! Ved å løfte sin hånd mot kamerat Stalin, løftet de den mot Marx, Engels og mot Lenins lære"! Krustsjov selvutbasunerte gjentatte ganger at Stalin var den store "Lenins nære venn og våpenbror", "det største geni, menneskehetens lærer og leder" og "den store, alltid seirende hærfører", at han var "folkets ærlige venn" og hans "egen far". Dersom man sammenlikner de bemerkningene Krustsjov gjorde mens Stalin levde med dem han gjorde etter hans død, kan man

ikke unngå å se Krustusjov har foretatt en 180 graders omdreining i sin vurdering av Stalin.

Hvis hans hukommelse ikke er altfor dårlig, husker Krustsjov selvfølgelig at i perioden med Stalins ledelse var han selv spesielt aktiv med å støtte og utføre den da pågående politikken for å undertrykke kontrarevolusjonære.

Den 6.juni 1937, på den femte partikonferansen i provinsen Moskva, erklærte Krustsjov:

"Vårt parti vil ubarmhjertig knuse banden av svikere og forrædere og utslette alle trotskistiske høyre-utskudd... Garantien for dette er den urokkelige ledelsen i vår sentralkomite, den urokkelige ledelsen til vår leder, kamerat Stalin. Vi skal totalt tilintetgjøre fienden - til siste mann - og spre deres aske for vinden."

8.juni 1938, på den fjerde partikonferansen i provinsen Kiev, erklærte Krustsjov:

Jakjirene, Baljitskiene, Jubsjenkiene, Zatonskiene og annet avskum ville bringe polske godseiere til Ukraina, ville dra hit tyske fascister, godseiere og kapitaleiere. Vi har tilintetgjort et betraktelig antall fiender, men fremdeles ikke alle. Derfor er det nødvendig å holde øynene åpne. Vi må bære fast i minnet kamerat Stalins ord, at så lenge vi er omringet av kapitalister, vil spioner og sabotører bli smuglet inn i landet vårt.

Hvorfor fordømmer Krustsjov, som var i ledelsen for partiet og staten i Stalins tid og som aktivt støttet og fast utførte politikken for å undertrykke kontrarevolusjonære, alt som ble gjort under denne perioden, hvorfor laster han skylden for alle feil på Stalin alene mens han helt og holdent renvasker seg selv?

Når Stalin gjorde noe feilaktig, var han i stand til å kritisere seg selv. For eksempel hadde han gitt enkelte dårlige råd med henblikk på den kinesiske revolusjonen. Etter at den kinesiske revolusjonen hadde seiret, innrømmet han sine feil. Stalin innrømmet også en del av sine feil i arbeidet med å renske partirekkene i sin rapport til SUKP(b)s 18.kongress i 1939. Men hva med Krustsjov? Han vet ganske enkelt ikke hva selvkritikk er ; alt han gjør er å skyve hele skylden over på andre og selv kreve all ros.

Det er ikke underlig at disse skitne handlingene til Krustsjov skulle finne sted når den moderne revisjonismen er på krigstien. Som Lenin sa i 1915 da han kritiserte revisjonistene i 2. Internasjonale for deres forræderi mot marxismen:

"I vår tid da gamle ord blir glemt, prinsipper kastet over bord, verdensanskuelser gitt på båten og resolusjoner og høytidelige løfter blir kastet vekk, er det slett ikke overraskende at en slik ting skulle hende".

Som begivenhetenes løp siden SUKPs 20. kongress til fulle

har vist, har SUKP-ledelsens fullstendige fornektelse av Stalin fått ytterst alvorlig konsekvenser. Den har forsynt imperialistene og de reaksjonære i alle land med overmåte velkomment anti-sovjetisk og anti-kommunistisk skyts. Kort etter SUKPs 20. kongress, utnyttet imperialistene Krustsajovs hemmelige anti-Stalin-rapport til å piske opp en verdensomfattende tidevannsbølge mot Sovjetunionen og mot kommunismen. Imperialistene, de reaksjonære i alle land, Tito-klikken og opportunisten av forskjellig slag kastet seg alle over sjansen til å angripe Sovjetunionen, den sosialistiske leir og forskjellige kommunistpartier; på den måten ble mange broderpartier og land bragt i alvorlige vanskeligheter.

SUKP-ledelsens frenetiske kampanjer mot Stalin satte trotskistene - som lenge hadde vært politiske lik - istand til å livne til og rope på "rehabilitering" av Trotski. I november 1961, ved slutten av SUKPs 22. kongress, erklærte det internasjonale sekretariatet til den såkalte fjerde Internasjonale i et "Brev til SUKPs 22. kongress og dets nye sentralkomite" at i 1937 sa Trotski at det ville bli reist et monument til ære for Stalins ofre. "Idag," fortsatte det, "har denne spådommen blitt sannhet. Før Deres kongress har Deres partis førstesekretær lovt at dette monumentet skal reises". I dette brevet ble det uttrykkelig bedt om at navnet Trotski måtte bli "inngravert med gullbokstaver på det monumentet som skal reises til ære for Stalins ofre". Trotskistene gjorde ingen hemmelighet av sin glede, de erklærte at anti-Stalin-kampanjen SUKP-lederne hadde startet hadde "åpnet døra for trotskismen" og ville være til "stor hjelp i å fremme trotskismen og dens organisasjon - den Fjerde Internasjonale".

Når de fullstendig forkaster Stalin, har SUKP-lederne motiver som ikke tåler dagens lys. Stalin døde i 1953; tre år seinere angrep SUKP-lederne ham voldsomt på den 20. kongressen, og åtte år etter hans død gjorde de det samme igjen på den 22. kongressen, og fjernet og brente hans legeme. Da de gjentok sine voldsomme angrep på Stalin, tok SUKP-ledelsen sikte på å viske ut den uutslettelige innflytelsen fra denne store proletariske revolusjonære blant folket i Sovjetunionen og hele verden, og på å bene vei for å forkaste marxismen-leninismen, som Stalin hadde forsvart og viderutviklet, og for den fullstendige gjennomføringa av den revisjonistiske linja. Deres revisjonistiske linje begynte nøyaktig med den 20. kongressen og ble fullt systematisert med den 22. kongressen. Kjennsgjerningene har vist stadig tydeligere at deres revisjon av de marxistisk-leninistiske teoriene om imperialismen, krig og fred, revo-

lusjonen i koloniene og halvkoloniene, det proletariatske partiet, osv. er uadskillelig forbundet med deres fullstendige fornektelse av Stalin.

Det er under dekke av å "bekjempe persondyrkelsen" at lederne for SUKP prøver å fornekte Stalin fullstendig. Når de lanserer "kampen mot persondyrkelsen" forsøker ikke SUKP-lederne å gjenreise det de kaller "De leninistiske reglene for partiliv og prinsipper for ledelse". Tvert imot gjør de vold på Lenins lære om det innbyrdes forhold mellom ledere, parti, klasse og masser, og går imot prinsippet om demokratisk sentralisme i partiet.

Marxist-leninistister framholder at dersom proletariatets revolusjonære parti virkelig skal tjene som proletariatets hovedkvarter i kampen, må det behandle det innbyrdes forholdet mellom ledere, parti, klasse og masser på en riktig måte og være organisert etter prinsippet med demokratisk sentralisme. Et slikt parti må ha en forholdsvis stabil lederkjerne, som må bestå av en gruppe ledere som er grundig prøvet og er dyktig til å forbinde marxismen-leninismens almene sannhet med revolusjonens konkrete praksis.

Lederne for det proletariske partiet, enten de er medlemmer av den sentrale eller de lokale komitéene, kommer fra massene i løpet av klassekampen og massene, er bundet nær til dem og er dyktige til på en riktig måte å sammenfatte massenes meninger og så sette dem ut i livet. Slike ledere er virkelige representanter for proletariske partiets politiske modenhet om det har slike ledere, og i det ligger håpet for seier for proletariatets sak.

Lenin hadde fullstendig rett da han sa at "ikke en eneste klasse i historien har kommet til makten uten å frambringe sine politiske ledere, sine framstående representanter som var i stand til å organisere en bevegelse og lede den". Han sa også: "Å oppdra erfarne - og ytterst innflytelsesrike partiledere er en langvarig og vanskelig oppgave. Men uten å gjøre det, vil proletariatets diktatur, dets "enhetelige vilje", forbli en frase".

Kinas Kommunistiske Parti har alltid holdt fast ved den marxistiske-leninistiske lære om massenes og individets rolle i historien og om det innbyrdes forholdet mellom ledere, parti, klasser og masser og gjennomført demokratisk sentralisme i partiet. Vi har alltid gjennomført kollektiv ledelse; samtidig er vi motstandere av å undervurdere lederens rolle. Mens vi mener at denne rollen er viktig, er vi motstandere av uærlig og overdreven hyllest av individer og overdrivelse av deres rolle. Så langt tilbake som i 1949 vedtok sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti på forslag av kamerateat Mao Tse-tung en bestemmelse som forbedret offentlige fei-

ringer av ethvert slag på partiledernes fødselsdager, og å oppkalle byer, gater og bedrifter etter dem.

Denne gjennomføringa og korrekte holdningen fra vår side er grunnleggende forskjellig fra den "kamp mot persondyrkelsen", som SUKP-ledelsen har gjort seg til talsmenn for.

Vet har i stigende grad blitt klart, at når de gjør seg til talsmenn for å "kjempes mot persondyrkelsen", tar SUKP-ledelsen som de selv sier ikke sikte på å fremme demokratiet, gjennomføre kollektiv ledelse og bekjempe overdrivelser av individets rolle, men har ytterliggående motiver.

Nøyaktig hva er kjernen i deres "kamp mot persondyrkelsen"? For å si det rett ut, er det ingenting annet enn følgende:

1. Under påskudd av å "bekjempe persondyrkelsen" å sette Stalin, partiets leder, opp mot partiorganisasjonen, proletariatet og folkets masser;
2. Under påskudd av å "bekjempe persondyrkelsen", å besudle proletariatets parti, proletariatets diktatur og det sosialistiske system;
3. Under påskudd av å "bekjempe persondyrkelsen" å bygge opp seg selv og å angripe revolusjonære som er lojale mot marxismen-leninismen for å bane vei for de revisjonistiske intrigemakernes overtakelse av parti- og statsledelsen.
4. Under påskudd av å "bekjempe persondyrkelsen" å blande seg opp i broderpartienes indre anliggender og prøve å omstyrte deres ledelse for å få en som passer dem selv;
5. Under påskudd av å "bekjempe persondyrkelsen" og angripe broderpartier som holder fast ved marxismen-leninismen og å splitte den internasjonale kommunistiske bevegelsen.

"Kampen mot persondyrkelsen" som Krustsjov satte igang, er en foraktelig politisk intrige. I likhet med en som Marx beskrev, "er han i sitt rette element som intrigemaker, men som teoretiker er han ett null."

SUKPs sentralkomité's åpne brev hevder at "mens" de "avslører persondyrkelsen og kjemper mot dens konsekvenser, verdsetter" de "høyt de ledere som.. nyter fortjent prestisje". Hva betyr dette? Det betyr at mens de tramper Stalin i støvet, løfter SUKP-lederne Krustsjov til skyene.

De beskriver Krustsjov, som ennå ikke var kommunist under Oktoberrevolusjonen og som var en underordnet politisk arbeider under Innbyrdeskrigen, som den "aktive bygger av den Røde Hær".

De tilskriver Krustsjov hele den store seieren i det avgjørende slaget i Sovjetunionens Federlandskrig, og sier at i slaget om Stalingrad ble "Krustsjovs stemme meget ofte hørt" og at han var "Stalingradernes sjel".

De legger hele æren for de store resultatene på atomvåpenes rakettens område på Krustsjov og kaller ham "kosmiske far". Men som alle vet var Sovjetunionens seier med å framstille

atom- og hydrogenbombene et stort resultat av de sovjetiske vitenskapsmennenes og teknikernes og sovjetfolkets virke under Stalins ledelse. Grunnlaget for rakettproduksjonen ble også lagt i Stalins tid. Hvordan kan disse viktige historiske kjennegjennetegnene bli tilintetgjort? Hvordan kan all ære bli gitt til Krustsjov?

De hyller Krustsjov som har revidert marxismen- leninismens grunnleggende teorier og som mener at leninismen er umoderne, som det "strålende eksempel som på skapende vis har utviklet og beriket den marxistisk-leninistiske teorien".

Hva SUKP- lederne gjør under dekke av å "bekjempe persondyrkelsen", er akkurat som Lenin sa: "I stedet for de gamle lederne, som har vanlige menneskelige meninger om vanlige foreteelser, blir det skjævet fram nye ledere...som snakker overnaturlig nonsens og vissevis".

SUKPs sentralkomitè's åpne brev bakvasker vårt standpunkt med å holde fast på marxismen-leninismen, og påstår at vi "prøver å presse på andre partier den praksis, ideologi og moral, de former og metoder for ledelse som blomstrer under persondyrkelsens periode". Denne bemerkningen blottstiller igjen absurditeten i "kampen mot persondyrkelsen".

I følge SUKP-lederne, fulgte det etter at Oktoberrevolusjonen satte en stopper for kapitalismen i Russland, en "persondyrkelsens periode". Det ville se ut som om den tidas samfunns-system og "ideologi og moral" ikke var sosialistisk.

I den perioden led sovjetfolket under "hard undertrykkelse". Det hersket en "atmosfære av frykt, mistenksomhet og usikkerhet som forgiftet folkets liv", og Sovjetsamfunnet ble hindret i sin utvikling.

I sin tale på det sovjetisk- ungarske vennskapsmøte den 19. juli 1963, dvelte Krustsjov ved det han kalte Stalins "terrorvelde", og sa at Stalin opprettholdt sin makt med en øks". Han beskrev samfunnsordenen på den tid på følgende ord:

"...i den tida visste en mann som gikk til jobben ofte ikke om han ville komme hjem igjen, om han skulle se sin hustru og sine barn igjen."

"Persondyrkelsens periode" slik SUKP-lederne beskriver den, var en periode da samfunnet var mere "hatefullt" og "barbarisk" enn i feyaldismens eller kapitalismens periode.

I følge SUKP-lederen klarte ikke proleteriatets diktatur og det sosialistiske samfunnsystemet som ble opprettet som et resultat av Oktoberrevolusjonen og fjerner undertrykkelsen, av det arbeidende folket eller å øke farten i sovjetsamfunnets utvikling på flere tiår; ikke før SUKPs 20.kongress satte "kampen mot persondyrkelsen" ut i livet ble det arbeidende folket frigjort fra den "harde undertrykkelsen" og "utviklingen av Sovjetsamfunnet" satte plutselig "farten opp".

Krustsjov sa: "Å! Om Stalin bare hadde dødd 10 år tidligere!" Som alle vet døde Stalin i 1953; ti år tidligere ville ha vært i 1943, samme året som Sovjetunionen begynte sin mot-offensive i den Store Fedrelandskrigen. Hvem ønsket at Stalin skulle dø på det tidspunktet? Hitler!

Det er ingen ny ting i den internasjonale kommunistiske bevegelsens historie at marxismen-leninismens fiender bakvasker proletariatets sak ved å bruke et slikt slagord som å "bekjempe persondyrkelsen". Det er et skittent knep som folk gjeñnomskuet for lenge siden.

I perioden med den 1. Internasjonale brukte intrigemakeren Bakunin lignende uttrykk for å rase mot Marx. Først skrev han til ham for å orme seg inn under Marx'tillit: "Jeg er Deres disippel, og jeg er stolt av det!" Seinere, da han mislyktes i å erobre ledelsen i 1. Internasjonale, skjelte han ut Marx og sa: "Ettersom han er tysker og jøde, er han autoritativ fra hode til fot", og en "diktator".

I perioden med 2. Internasjonale brukte renegaten Kautsky liknende ord når han raste mot Lenin. Han bakvasket Lenin og sammenliknet ham med "monoteistenes gud" som hadde "reduert marxismen ikke bare til en statsreligion, men til en stilling som en middelalderisk eller orientalsk tro".

I perioden med 3. Internasjonale brukte Trotski slike ord når han raste mot Stalin. Han sa at Stalin var "diktator" i et system med absolutt personlig makt.

Slik er det klart at den utgaven av "kamp mot persondyrkelsen" som SUKP-lederne fremmer, nedstammer fra Bakunin, Kautsky, Trotsky og Tito, som alle bruker den for å angripe proletariatets ledere og undergrave den proletariske revolusjonære bevegelsen.

Opportunistene i den internasjonale kommunistiske bevegelsens historie klarte ikke å eliminere Marx, Engels eller Lenin ved bakveskelsler, heller ikke er Krustsjov i stand til å eliminere Stalin ved bakveskelsler.

Som Lenin pekte på, kan ikke en privilegert stilling sikre bakvaskelsenes seier.

Krustsjov var i stand til å utnytte sin privilegerte stilling til å fjerne Stalins legeme fra Leninmausolæet, men om han prøver aldri så mye, vil han aldri lykkes i å fjerne det store bildet av Stalin fra Sovjetfolkets sinn verden over.

Krustsjov kan utnytte sin privilegerte stilling til å revidere marxismen-leninismen i den ene eller annen retning, men om han prøver aldri så mye, vil han aldri lykkes i å velte marxismen-leninismen som Stalin forsvarte og som blir forsvart av Marxist-leninister verden over.

Vi vil gjerne gi Krustsjov et alvorlig råd. Vi håper du vil bli oppmerksom på dine feil og komme tilbake fra din feilaktige

vei til marxismen-leninismens vei.

Lenge leve den revolusjonære læren til Marx, Engels, Lenin og Stalin.

FRA PROGRAM FOR SOVJETUNIONENS REVOLUSJONÆRE KOMMUNISTER (BOLSJEVIKENE)

STALIN OG DET PROLETÆRE DEMOKRATIET

Om vi sammenfatter alle de anklager opportunistene retter mot Stalin, kan de i allmennhet underordnes en rubrikk: "Vold mot det proletære demokratiet." Ifølge opportunistene hadde Stalin urettmessig tilranet seg makta i landet og partiet og likvidert de beste og mest skikkelige arbeiderkaderene i partiet og staten.

Når opportunistene kritiserer Stalin, setter de Lenin opp mot han. Vi kan være enig i at denne jamføringa er nyttig, men med den forskjell at den rammer opportunistene sjøl. Når SUKPs nåværende ledelse forsøker å tilskitne Stalins revolusjonære taktikk, som det er livsviktig for den å kritisere, glemmer den at det den nå kritiserer Stalin for tidligere ble lagt Lenin til last. De glemmer det forgagne og forsøker å framstille Lenin i en ut fra deres synspunkt "foredla" form.

Men fantes det en viss forskjell hva angår karakteren av Lenins og Stalins handlinger? Ja. Når opportunistene jamfører disse to revolusjonære lederne, reduserer de (i samsvar med sitt borgerlige tenkesett) alt til personlige egenskaper hos disse to mennene. Men det er klart at Lenins og Stalins virksomhet i egenskap av parti- og statsledere tilhører to ulike perioder i vår revolusjons utvikling, to perioder som er diametralt motsette.

Lenins død faller mer eller mindre sammen med avsluttinga av den offensive perioden i den europeiske revolusjonen. Den vanskelige oppgaven å lede den proletære staten i det øyeblikk den sto totalt isolert på verdensscenen og under forhold hvor en savnet en nevneverdig basis for oppbygginga av sosialismen falt på Stalins lodd. Det at det svakeste leddet i kapitalismens lenke var brutt samtidig en svakhet for selve revolusjonen. Lenin skrev: "Et tilbaketrukkende land kan få en lett start, da motstanderen erråtten og da borgerskapet er uorganisert, men for å kunne gå videre må en åpne øynene hundretusen ganger videre og vise hundretusen ganger mer tålmodighet

og omsorg. -- Naturligvis må denne revolusjonen uunvikelig komme til å møte særlig store og i nær framtid særlig bitre vansker." (Sovjetmaktens nærmeste oppgaver)

I denne fortvilende situasjonen er det ikke noe å undre seg over at de forholdsregler og skritt som ble tatt av bolsjevikpartiet under Stalins ledelse hadde en fortvilet og eksepsjonell karakter. Den økonomiske fronten var nesten farligere og i alle fall mer komplisert enn borgerkrigens fronter. Den tyske revolusjonen leda ikke til proletariatets men til borger-skapets seier. Dette gjorde slutt på håpet om direkte revolusjonær hjelp fra Europa. NEP-politikken hjalp til å redde landet fra sult, men kunne ikke løse spørsmålet om finansieringa av den store maskinindustrien som sosialismen ikke kan eksistere uten. Sosialismen må bygges utelukkende på landets ressurser. Jordbruket må være den materielle basis for hele den sosialistiske oppbygginga. De første skritt på denne vegen for oppbygginga av sosialismen var forbundet med store politiske og organisatoriske vansker.

Etter revolusjonens seier da den endelig hadde fått overtaket, var jordbruket uorganisert, uten kontroll og splitta på private småbruk. Den spekulasjon som blomstra på dette grunnlaget, smittinga av en del av proletariatet med eiendomsøgoisme - dette kjennetegna den småborgerlige spontanitet som hjemsøkte landet. Bare en jernhard organisasjon, bare den høyaktigste bokføring og kontroll og den strengeste arbeidsdisiplin kunne under disse forholda redde den sosialistiske revolusjonen. Var det mulig å gjennomføre alt dette med demokratiske åtgjerder?

Akkurat det samme skjedde på den ideologiske kampens område. Den proletariske revolusjonen i Russland var mulig å gjennomføre fordi småborgerskapet "vakla" over på proletariatets side, idet det innså borgerskapets og sin egen politiske udugelighet. Men liksom en svak mann i farens øyeblikk, begynte det å skryte og ta til seg æren straks faren var over og tsarregimet og småborgerskapet var styrta. Og fordi det i sin svakhet oppfattet sosialismens seier bare i form av en umiddelbar støtte til Russland fra det opprørske Europa, forsvant den siste revolusjonære gnist hos de småborgerlige ideologene straks det ble klart at "verdens"-revolusjonen forsvant og at sosialismen måtte bygges med egne krefter og midler. Forbindelsene med bolsjevikene ble brutt.

Sjålsagt var det beste våpen den tids småborgerlige demagoger hadde kravet om "demokrati", kravet "å vende seg til massene". Vi råder de moderne opportunistene til ikke å glemme at det var Lenin, ikke Stalin, som på dette tidspunktet skrev: "Når mensjvikene skriker om bolsjevikenes 'bonapartisme' (de støtter seg på militæret og statsapparatet mot 'demokratiets' vilje, heter det), så kommer dermed borgerskapets taktikk til

uttrykk på fortreffelig måte...Vår parole er: Ned med skrik-halsene! Ned med kvitegardistenes ubevisste medhjelpere...! Opp til saklig praktisk arbeid, som tar hensyn til den nåværende situasjonens særdrag og dens oppgaver! Vi trenger ikke fraser, men handling." (Nye tider og gamle feil)

De småborgerlige ideologene forsøker også å gjøre det indre partidemokratiet til et skalkeskjul for sin opportunistiske virksomhet. La oss ikke glemme de utallige diskusjoner som mensjevikene og de sosialrevolusjonære påtvang partiet under revolusjonens mest kritiske stadium, og som opptok mange verdifulle krefter og mye dyrebar tid. Det var ikke Stalin, men Lenin som var opphavsmann til den tiende partikongressens berømte resolusjon som forbød all fraksjonsvirksomhet innen partiet. Rent formelt var dette uten tvil et brudd på demokratiet.

For å forstå hvordan og hvorfor så stor makt ble konsentrert i Stalins hender, må vi betrakte den situasjon som oppsto på den femtende partikongressen. Når opposisjonen bønnfalt om at man skulle innta en elementært demokratisk holdning overfor den og om utveksling av synspunkter, ble den møtt med rop om "Ned med opposisjonen! Leve Stalin!" fra hele kongressen. Og dette medførte ikke noen fornektning av det proletære demokratiet, men bekrefting av det. Kongressen forsvarte revolusjonens sak mot en småborgerlig frasseologi. Representanten for denne revolusjonære sak var Stalin, som for første gang tok opp spørsmålet om å bygge sosialismen i ett land, beslutsomt dro jordbruket inn i det sosialistiske oppbyggingsarbeidet og ledet industrialiseringa av landet.

Partiet og folket stolte på Stalin. Var en slik tillit til lederen nødvendig på den daværende etappe? Ethvert menneske som utgir seg for å være marxist må erkjenne at vi må betrakte demokratiet og alle andre samfunnsmessige forestølseser på en konkret og historisk måte. Under den første etappen på det proletære demokratiet (særlig i et land som det tilbakefallende Russland) ta seg uttrykk i ei stadig sterkere sentralisering av makta. Proletariatet tillempet ei slik sentralisering overfor en dødelig fare og under forhold da en svært bitter klassekamp pågikk, på samme måte som en tillemper militær disiplin ved fronten. Det er åpenbart at de opportunistiske fraserne om demokrati skjuler den borgerlige individualismen og et forsøk på å sikre seg muligheten til i sin tid å kunne deserte-re. Den som vil kamp kan ikke unnvære en befalingsmann.

La oss se på spørsmålet ut fra en arbeiderorganisatorisk synsvinkel. Det er opplagt at på det nivå den økonomiske utviklinga i Russland befant seg på, kunne ikke arbeidsfordelinga svekkes fordi den var så utvikla. Statsmakta som en samfunnsmessig funksjon

fikk en særlig betydning for landets sjølstendighet. Og dette innebar ikke fornektning av demokratiet. Folkemassene la bevisst makta hos de representanter de sjøl hadde valgt, og som i den revolusjonære kampen hadde lagt for dagen marxistisk fasthet og trohet mot folket.

Lenin brukte å si at vi må betale for vår uvitenhet på de mest forskjellige måter. Slik førte nødvendigheten av å ta borgerlige spesialister i vår tjeneste til at den effektive makta ble konsentrert hos dem som satt inne med kunnskapen, den revolusjonære erfaring og autoritet. Sjøl om dette avviket fra full sosialistisk likhet ut fra abstrakt idealistisk synsvinkel må sies å være en dårlig ting, var den uungålig ut fra vår daværende kulturelle tilbakeleggenhet, den pris vi måtte betale for vår allmenne uvitenhet. Opportunistene, som ikke vil forstå samfunnsutviklingas faktiske logikk og forsøker å framstille dette som et venstreavvik, trakter dermed etter å være mer kongelig enn kongen sjøl, mer demokratiske enn folkemassene sjøl.

Disse pseudomarxistiske forræderne er beredt til i teorien å "akseptere" nødvendigheten av sentralismen, men kan ikke akseptere den i praksis og nøyer seg med dens gjenspeiling i menneskenes bevissthet. Lenin anbefalte oss å bygge sosialismen med det menneskelige materiale vi faktisk har og altså også med de begrep som eksisterer i det nåværende samfunnet. Bolsjevikene, under ledelse av Stalin, virkeliggjorde denne anbefalinga.

UTRENSKINGENE

Vi kommer til spørsmålet om de "forfølgelser" Stalin utøvde. Revisjonistene, som anstrenger seg for å skjule grunnene til disse forfølgelsene, forsøker å framstille Stalin som en mann som av frykt for konkurranse lot arrestere og skyte enhver som han anså som klok og fornuftig. Dette er sjølsagt fullstendig grunnløst. I motsatt fall skulle medlemmene av den opportunistiske klikken måtte innrømme at de overlevde Stalin-tida bare fordi de var så dårlig begavet at de ikke fortjente noen oppmerksomhet.

For de som ikke forfekter prinsippet om "å møte ondt med godt" er svaret på angrep forståelig. Vanskeligere blir det når vi har med politikk å gjøre, og resultatet av en handling blir merkbart kanskje først tiåret seinere. Var det nødvendig til prisen av utrolige anstrengelser og ofre å bygge opp industrien i Sovjet? Vi tror det beste svaret på dette spørsmålet kan gis oss av de soldater som i forsvarskrigen mot nazismen holdt våpen smidd i Stalins industri i sine hender. Og det var nettopp industrialiseringa mensjevikene og de sosialre-

volusjonære vendte seg mot. De skrek opp om at jordbruket ble ofra for industriens skyld. Objektivt ville de dermed at de russiske bønderne skulle bøye seg under det fascistiske slaveriet. Stalin forfulgte hovedmassen av småborgerlige ideologer, som ikke besto av annet enn mensjeviker som hadde skifta farge og smuglet seg inn i bolsjevikernes rekker. Her ligger det vesentlige i de berømte "Moskvaprosessene". Stalin befridde Russland for "femtekolonnen".

For å kunne forstå hvor sant dette er og i hva menn Stalin tok hensyn til fascismens utvikling i sine handlinger, vil vi henlede oppmerksomheten på det faktum at fascismen som samfunnsmessig bevegelse var det europeiske borgerskapets direkte svar på Oktoberrevolusjonen.

Man kan ikke uten harme og forakt høre på hvordan SUKPs opportunistiske ledelse anstrenger seg for å reinvaske de mensjevikiske og sosialrevolusjonære forædlerne og fornekte det faktum at de hadde direkte kontakt med de tyske fascistene. Opportunistene nevner ikke Trotskijs navn - han er alt for åpent blitt nevnt som en av Russlands tenkelige "Führer". Men under Krustsjov ble det ført en intens og hemmelig kampanje for å rehabilitere Bukharin. Verdien av dette forsøket går tydelig fram av et eksempel: Nå har man under henvisning til at anklagematerialet mot han var forfalsket av den tyske spiontjenesten rehabilitert Tukatjevskij, en utprega eventyrer som ingen mindre enn Trotskij og Bukharin kalte "en mann gjort av napoleonsk virke". Det en ikke nevner er at Tukatjevskij ikke ble dømt på grunnlag av spiontjenestens materiale, men for sin deltakelse i Trotskij/Bukharin-komplottet, hvor han i spissen for noen høyere sovjetiske militære forsøkte å danne ei kampgruppe for med væpna makt å styrte Stalins regjering. Det var Bukharin og ikke den tyske spiontjenesten som under den siste Moskva-prosessen vitna om dette. Til og med i den utenlandske pressa skreiv folk urolig og forbauset over at Tukatjevskij på sine reiser til Berlin og andre europeiske hovedsteder nedvurderte vår armés styrke og hevet den fascistiske Wehrmacht til skyene. Hvorfor nevner ikke opportunistene dette?

Slik kan vi dra den slutning at de repressalier proletariatets diktatur, Stalin-diktaturet, satte i verk fram til 1934 direkte var retta mot de småborgerlige opportunistene som satte tte seg mot oppbygginga av sosialismen i vårt land, som satte seg mot kollektiviseringa og industrialiseringa. Kunne og burde en etter Lenins oppfatning handle på denne måten? Her er hans svar: "Den kvitegardistiske terrorsens servile medhjelpere må gjerne stoltere med at de avviser all terror. Vi skal fortelle den bitre og ubestridelige sannhet: i land som gjennomgår en enestående krise, nedbryting av alle gamle forbindelser, skjerpning av klassekampen etter den imperialistiske krigen 1914-18 -

og slik er alle land i verden - kan en ikke klare seg uten terror, trass i alt hykleri og frasetyggeri. Enten kvitegardistisk terror av amerikansk, engelsk, italiensk, tysk, ungarsk og annen type, eller rød, proletær terror. Noen middelveg, noe 'tredje', finnes ikke og kan ikke finnes." (Om naturalskatten)

På Lenins tid, sier opportunistene, var repressaliene færre. Dette er sant. Men skilnaden er at på Lenins tid hadde sammenstøtet mellom proletariatets og de kontrarevolusjonæres krefter ennå ikke nådd sitt avgjørende stadium. Den virkelige kampen skulle utspille seg mot de småborgerlige ideologene i spørsmålet om kollektiviseringa. Og det var nettopp i denne kampen de ble tilintetgjort av bolsjevikene under Stalins ledelse. Og dette skjedde fordi de russiske bøndene viste seg mer revolusjonære enn sine ideologer. Nettopp dette er svært viktig, og vi skal derfor feste særlig oppmerksomhet ved det. Bondemassene i det sovjetiske Russland, som hadde gått gjennom tre revolusjoner og lært seg å lite på bolsjevikene gjennom deres handlinger, hadde på terskelen av kollektiviseringa begynt å merke tendensen til klasse-delning på landsbygda. Og trass i at de russiske kulakene ennå ikke hadde oppnådd noen særlig betydning, hadde bøndene utmerket godt forstått at disse borgerskapets kimer var uforenlig med sovjetmakt og innsett hva de hadde å vente på en utviklingsvei grunna på privat eiendomsrett. Trass i at kollektiviseringa ble gjennomført raskere enn hva den kunne blitt under gunstigere omstendigheter, trass i at visse ivrige sovjetfunksjonærer påskyndet tidsskjemaet og dermed brøt med partiets direktiv, trass i at en i noen tilfeller gikk mot kollektiviseringa, var det nettopp derfor Russlands bønder gikk med i kolkosene og ikke svarte med ei reisning, slik som mensjevikene og de sosialrevolusjonære manet dem til. Bøndene fulgte livet, fulgte revolusjonen gjennom handling. Dette kunne ikke de lærde ideologer gjøre, for de personifiserte bondebewissthetens teoretiske muligheter, de personifiserte bøndenes svakhet. Derfor ble også likvideringa av dem satt i verk i både proletariatets og bøndenes interesse.

Likevel, sier opportunistene, kritiserer vi ikke Stalin særlig mye for forfølgelsene fram til 1934. Men hvordan rettfærdig gjøre forfølgelsene i 1937? For å kunne vurdere "forfølgelsene" i 1937 på en klassemessig måte, må vi stille spørsmålet: Hvilken klasse ble ramma av disse repressaliene? Var det proletariatet? Nei! Visse folk fra proletariatet som satt i høye stillinger ble riktig nok anholdt. Men klassen sjøl var ikke gjenstand for noen åtgjerder. Tvert om var en proletær stilling og herkomst den beste garantien mot repressaliene. Var det bøndene? Igjen nei. Om noen bønder sitter igjen med sørgelige minner, så stammer disse fra 1929, da de ble ekspropriert som

kulaker. Var dermed arrestasjonene uten klassemessig innretting i allminnelighet og ikke uttrykk for klasseinteresser? Dette er nettopp den idéen opportunistene forsøker å smugle inn, idet de vil forklare represaliene ved å vise til at Stalin var schizofren. Dette sier i beste fall bare noe om deres egne sjelegaver.

Sett ut fra et samfunnsmessig synspunkt var "forfølgelsene" i 1937 retta mot et helt bestemt hold; mot det eksisterende byråkratiske apparatet, mot løvningene av utbytterklassene og en del av intelligensiaen. Det er nå klart hvorfor nettopp disse skikta med et slikt raseri angriper "persondyrkelsen" og hvorfor arbeidermassene tilkjennegir en ut fra opportunistenes synsvinkel så forbausende hengivent overfor Stalins minne. Når opportunistene snakker om vårt folks slavenatur, vet vi at det er snakk om folkets klasseekjensle. Byråkratiet måtte knuses og må framleis knuses. Stalin knuste byråkratiet med gode grunner, og dette viste folket at Stalin var "deres".

Men var forfølgelsene virkelig nødvendige? Opportunistene benekter dette og påroper seg landets indre situasjon. Dermed lukker de troskyldig øynene for det etter deres mening uvesentlige faktum at fascismen i vestlanda vokste som en mørk, truende sky og åpent erklarte at den var retta mot Sovjetunionen. Opportunistene, som ikke har glemt alle de ørefiker de har fått av Stalin, har begynt å lide av hukommelsestap hva historia angår, og de omgår det faktum at krigsfaren var særlig stor nettopp i 1936-37. Var det nødvendig en gang til, på terskelen til krigen, å renske ut av hjemmefronten alle ubesluttsomme og farlige elementer; på terskelen til den krigen hvor imperialistene ønsket å se Sovjetunionen stå alene i strid med Hitlertyskland? Svaret på dette ga de ukrainske quislingene og "avstrafferne" på Krim, som ikke ble uskadeliggjort i 1937!

Opportunistene kjenner seg særlig krenka fordi - som de sier - den beste delen av parti- og statsapparatet ble likvidert. For å klare opp i dette går vi til Lenin: "Hvorfor gjør vi de dumheter? Det er forståelig: for det første: for det første land tilbakeleggende, for det andre er allmenndanninga i vårt land minimal, for det tredje får vi ingen hjelp... For det fjerde er vårt statsapparat skyld i det. Svært ofte motarbeider statsapparatet oss. Saken var den at statsapparatet saboterte oss i 1917, da vi hadde tatt makta. Vi ble da svært redde og ba: 'Kom tilbake til oss'. Og de kom alle tilbake, hvilket var vår ulykke." (Fem års russisk revolusjon og verdensrevolusjonens perspektiv)

Men ondet lå i det faktum at spørsmålet på ingen måte var avgrensa til kampen mot løvningene av og tradisjonene til det

gamle apparatet. Disse tradisjonene utgjorde så å si den eneste grobunnen for den nye byråkratismen som var i ferd med å vokse opp på ny mark. Byråkratismen var blitt et gissel for revolusjonen, en farlig og lumsk fiende.

Lenins anbefalinger vedrørende innstillinga til byråkratene burde dermed også åpenbart ha omfatta de kommunistene som skeia ut og, fordi de ikke forsto å verge seg i en komplisert samfunnsmessig stilling glei inn i byråkratismen. Innvendingene mot Stalins politikk kan bare være delvis riktige, så lenge de går på rettferdigheten av særskilte avgjørelser. Men opportunistene forsøker å forkaste Stalin prinsippielt, idet de rehabiliterer alle som noen gang ble ramma av Stalins hånd. Kontrarevolusjonære, renegater; alle er de blitt kysset av "den store marxist" Krustsjov og bærer martyrskapets tegn på sin panne. Det er dermed ikke egna til å forbause noen når historikere bare med Krustsjovs personlige tillatelse kunne få adgang til dokumenter han sjøl hadde erklært for falske, og når hans etterfølgere nå strever med å "bevise" de anklager mot Stalin Krustsjov aldri makta å bevise.

Like vel, fantes det uskyldige offer for repressaliene? Det er mulig. Men hvem hadde skylda? I første rekke faller ansvaret på byråkratiet sjøl. En del av hendingene i 1937 var bestemt av det faktum at det byråkratiske apparatet på denne tida på en byråkratisk måte førte kampen mot byråkratiet og de småborgerlige tendensene; av det faktum at småborgerskapet tilintetgjorde seg sjøl gjennom sine egne angivelser.

Stalins stilling til de voldshandlinger som forekom på denne tida går best fram av det faktum at han lot henrette sin inn- enrikskommisær, Jesjov, og det bare på grunn av byråkratismen under utrenskingene. Stalin hadde ikke andre utøvende organ enn dette byråkratiske apparatet og han kunne praktisk talt handle bare gjennom det.

Om man vil gi en allmenn definisjon av stalinismen, utgjør den karakteren av det proletære diktaturets virksomhet, summen av de åtgjerder proletariatets diktatur anvender for å bygge opp sosialismens grunnvoller i et land som bebos av småbønder. Ettersom proletariatet i et slikt land faktisk befinner seg på en økonomisk basis som er fiendtlig mot det, en basis som uavbrutt og i stadig større utstrekning skaper kapitalisme, kan det i praksis ikke unngå å utøve sitt diktatur med alle midler og til enhver pris. Denne proletariatets kamp mot borgerskapet må få en spesielt voldsom karakter i Russland, der den for første gang blussa opp, og må føre med seg visse uungåelige feilgrep. Uten tvil vil disse erfaringene i høy grad lette og forenkle arbeiderklassens kamp i andre land med likeartede forhold. Disse erfaringer vil også bidra til at en kan unngå

en situasjon som den som idag består i Sovjetunionen. Byråkratiets vekst har faktisk ført til at det mellom det revolusjonære sentrumet og folket skritt for skritt er oppstått et byråkratisk skikt, som skilte dem og hindret dem å handle fullt ut enhetlig. Når Stalin skapte og befesta statsapparatet, og dermed gjennomførte et arbeid av stor historisk betydning, som sikra alle våre økonomiske framskritt under oppbygginga av sosialismen, støtta han seg på dette byråkratiske apparatet. Han anvendte seg av byråkratiet for å bekjempe byråkratiet og kunne derfor ikke beseire det endelig. Han så hvordan byråkratiets hydra tok overhånd, trass i at han skånselløst hogg av de hodene som vokste fram igjen. I sine anstrengelser for å oppnå revolusjonær renhet stolte han ikke - og en kan vanskelig si at han ikke gjorde rett i dette - på alle de som omga han (bare Molotov viste seg å være en verdig medkjemper). Stalins personlighet er i virkeligheten en heltemodig og ukrenkelig personlighet. Stalin står fram i historia som et mønster for de revolusjonære, som en advarsel til dem som vakler og som en skrekk for fienden.

"PERSONDYRKingA"

Stalins død ga byråkratiet frie hender. En del av det, den minste, forble trofast mot den sosialistiske staten. Men storparten, som allerede lenge bare hadde melet si ega kake, utnyttet situasjonen til å fri seg fra proletariatets kontroll. Men fordi det ikke åpent kunne proklamere sitt herredømme, måtte byråkratiet gi skinn av å være tro de revolusjonære idealene. Følgelig var de nødt til å framstille si frigjøring fra Stalins grep som hele folkets frigjøring. Men dette knepet var sjølsagt umulig å gjennomføre uten videre og Sovjetunionens arbeidende folk tilbakeviste opportunistenes påfunn og inntok ei uforsonlig holdning mot dem. En del av parti- og statsledelsen (Malenkov, Molotov osv.) forsøkte også åpent å ta opp kampen.

Etttersom byråkratiet sjøl var den materielle inkarnasjonen av sentraliseringa av statsmakta og dens uhørte svakheter, gjorde den alt for å legge skylda for disse på Stalin og avlede det arbeidende folkets oppmerksomhet fra seg sjøl. Men dette krevde at de tok avstand fra "persondyrkelsens" metoder. Byråkratene tar avstand fra "persondyrkelsen"s metoder i teorien, men i praksis bekjemper de hatefullt ethvert forsøk på å innskrenke deres makt. For "persondyrkelsens" metoder er ikke Stalins metoder, men byråkratiets egne metoder, som sjøl på Stalins tid forgifta den sovjetiske virkeligheten. Til og med etter Stalins død forfølger det alt levende, alt aktivt og alt virkelig sovjetisk. I virkeligheten var "persondyrkelsen", hvis vi skal snakke om noe slikt, ganske enkelt en gjentakelse (enskjønt på

et høyere plan) av byråkratdyrkelsen; hver og en av byråkratiets representanter var en "personlighet" på sitt byrå. Oppportunistene framstiller "persondyrkelsen" som årsak til byråkratiet, mens den i virkeligheten bare var en følge av byråkratiet. Det var nettopp byråkratene som vanhelliget den kjærlighet folket kjente for Stalin ved å forvandle den til et mekanisk rituale. Og dette gjorde de ikke uten egoistiske betraktninger, ettersom det gjorde det mulig for dem å kreve at en liknende holdning skulle inntas overfor dem sjøl. Mens opportunistene overfor folket heva Stalin til skyens; bakvasket de han og skar tenner over han i sine familiekretser. De hatet Stalin, for han var den sosialistiske statens støttepillars som hvilte på folkets grunn, mens de bare utgjorde et råttent forskalls - ingsmateriale.

STALIN OG BYRÅKRATIET

Kan det forhold at byråkratiet urettmessig har tilranet seg makta og kampen mot det betraktes som et uttrykk for klassekamp? Som kjent benekter opportunistene generelt at det forekommer klassekamp i Sovjetunionen. Det er sjølsagt ikke i deres interesse å snakke om den klassekampen hvor de sjøl spiller en folkefiendtlig rolle, ettersom dette er farlig for dem.

Det sovjetiske byråkratiets borgerklassopolitikk avsløres klart av det faktum at dets første åtgjerd var å avskaffe proletarietets diktatur. Sjølsagt ble dette gjort under påskudd av at det ikke lenger skulle være nødvendig i Sovjetunionen. Og dette hender mens halvparten av menneskeheden ennå lever under kapitalismens åk, når en til og med i Sovjetunionen ikke kan unngå å se følgene av verdensomfattende klassekonflikter og borgerlig innflytelse. Byråkratiet har i stedet for proletarietets diktatur og proletarietets parti satt "hele folkets stat" og "hele folkets parti". Men når de snakker om hele folkets stat" og "hele folkets parti" sier de bare at denne staten og dette partiet styres av "lederne", dvs. byråkratene, som nå ikke lenger representerer arbeiderklassen men bare seg sjøl.

Byråkratene har tatt kontrollen med alt i Sovjetunionen. Etter som valg av ansvarlige personer nedenfra ikke kan forekomme i vårt land, kan ikke folket kvitte seg med dem sjøl om de ville. Omvendt kan sovjetbyråkratene meget godt kvitte seg med enhver ansatt i partiet eller statsapparatet som er for tro folkets interesser. Når vi snakker om byråkratenes lønninger, deres biler og villaer, skriker de opp om "vulgarisering av marxismen", "avvik fra prinsippet om materielle insentiv" og "stalinisme". Byråkratenes forvandling fra å være statens tjenere til å bli

dens herre er et faktum i dagens Sovjet.

SUKPs opportunistiske ledelse har offentliggjort et program for oppbygginga av kommunismen, men uten å levere ei analyse av den virkelighet som er utgangspunktet for dette målet. Deres hastverk blir forståelig når vi minnes at i samband med denne kommunismen, som ennå ikke er bygd opp, har de avskaffa proletarietets diktatur. Byråkratiet har gjort den sosiale demagogi til et skalkeskjul for sitt eget velbefinnende. Folket kjenner instinktivt hvordan saker og ting virkelig forholder seg og sier at byråkratene allerede har levd lenge i kommunismen.

Opportunistene reviderer bolsjevismen, som utgjør revolusjonens mest sammensatte og høyeste kultur. De setter dogmatismens og talmudismens stempel på alle dens ytringer. Derved hevner de seg på den for den indre frykt de idag kjenner for den. Vi må rive maska av denne klikken, og vi vil se foran oss den rasende, egoistiske, umettelige og samtidig feige småborgeren. Men den sovjetiske byråkraten er imidlertid ikke en virkelig borger ettersom de samfunnsmessige betingelsene ikke tillater han å bli det. Han er en absurd parodi på borgerskapet, en småborger som tiltrekkes av borgerens ideologi og stilling. Derfor håner han de virkelige marxistiske standpunktene og kaller dem dogmatisme og retttroende enfoldighet.

Forekom det dogmatisme på Stalins tid? Ja, den fantes. Vi svarer slik uten på noen måte å frykte dette faktum. Dogmatismen var det naturlige og uungåelige resultatet av vår tidlig - ere nevnte allmenne uvitenhet, av den opplæringstid massene måtte gjennomgå før de behersket marxismen. Vi anvender ethvert våpen dogmatisk inntil vi mestrer det. Den frie, skapende anvendelsen kommer når en behersker våpnet. Dette er tilfelle også på den dialektiske tenkningens område. Dette er forståelig for enhver som vil forstå. Men en må komme ut over denne begynnerdogmatismen. Men dette betyr ikke at vi bør selge marxismen og, som opportunistene gjør, erstatte den med den borgerlige åndsfrihet. Borgerens tenkning er fri for så vidt som den sakner ethvert innhold.

Det tragikomiske i disse menneskenes situasjon er at de ikke kan verne sin tilværelse uten å preke marxismen i ord. De forsørger seg ved å lese den bok hvor deres dødsdom står skrevet. Er det å undre seg over at de anstrenger seg for å forvrenge det de leser og svekke styrken i denne dommen? Framfor oss står en klassefiende, en fiende som er desto farligere ettersom han bærer vår uniform, ettersom vi i kampens hete kan ta han for en venn, stole på han og siden få et dolkestøt i ryggen.

EKSEMPEL PÅ BORGERLIG ANTI-STALINISME -

Fra Nikita S. Krustsjovs tale om Stalin på et hemmelig møte under SUKPs 20.kongress:

Masseundertrykkelsen på den tid ble gjennomført under slagordet kamp mot trotskistene. Representerte trotskistene den gang virkelig en slik fare for vårt parti og sovjetstaten? ... Mange tidligere trotskister hadde skiftet mening og arbeidet i de forskjellige sektorer av den sosialistiske oppbygging. Det er klart at det i denne situasjon med seier for sosialismen ingen basis var for masseterror i landet... Denne terror var i virkeligheten ikke rettet mot levningene av de slagne utbytterklassene, men mot ærlige arbeidere i partiets og sovjetstatens tjeneste. Mot dem var det de løgnaktige, gemene og absurde anklagene ble framsatt, anklagene om "dobbeitspill", "spionasje", "sabotasje", forberedelse av oppdiktete "komplotter", osv.

Kjennsgjeringene viser at mange overgrep ble gjort etter Stalins ordre. Stalin var en meget mistroisk mann og sykkelig mistenksom, det visste vi fra vårt samarbeid med ham. Han kunne se på en mann og si: "Hvorfor er ditt blikk så flakken-de i dag?", eller: "Hvorfor snur du sånn på deg og unngår å se meg i øynene?" Den sykelige mistenksomhet førte til alminnelig mistillit, endog overfor framtrædende partifolk som han hadde kjent i flere år. Overalt så han "fiender", "dobbeltspillere" og "spioner".

Stalin hadde langt fra noen forståelse av den virkelige situasjon som var under utvikling ved fronten. Det var helt naturlig, for under hele fedrelandskrigen besøkte han aldri noe frontavsnitt og aldri noen befridd by, unntatt en kjøretur på landeveien til Mosjaisk under en stabilisert situasjon ved fronten.

Mange litterære arbeider, fulle av all verdens fantasier, er viet denne begivenhet, og dessuten mange malerier. Samtidig blandet Stalin seg inn i operasjonene og utstedte ordrer som ikke tok hensyn til den virkelige situasjon ved et gitt frontavsnitt, og som bare kunne resultere i svære tap av mennesker...Vi skal merke oss at Stalin planla operasjonene på en globus.

Vi står overfor et problem som kompliseres av det faktum at alt hva vi nå har behandlet, ble gjort i Stalins levetid og under hans førerskap og medvirkning. Og Stalin var overbevist om at alt her vært nødvendig for å forsvare arbeiderklassens interesser mot fiendens konplotter, og angrep fra imperialismens leir.

Han har sett saken med utgangspunkt i arbeiderklassens og det arbeidende folks interesser, i den seirende sosialismens og kommunismens interesser. Vi kan ikke si det har vært en sanseløs despots handlinger. Han mente at det ble handlet i partiets interesser, i de arbeidende massers interesser, i revolusjonens navn og til forsvar for dens erobringer. Deri ligger hele tragedien!

Fra Robert Conquest: "Den store terroren"

I Stalinepoken ble det i Sovjetunionen skapt en situasjon hvor, i motsetning til all marxistisk tankegang, de økonomiske og sosiale krefter ikke skapte styresettet. Tvert imot så var det visse ideer i makthaverens hjerne som førte til handlinger som var i strid med disse krefters naturlige gang. Stalin skapte nemlig en maskin som var i stand til å ta kampen opp med de sosiale krefter og slå dem ned. Og denne maskinen ble drevet nettopp av hans vilje. Samfunnet ble omformet etter hans formel. Det greide ikke å omforme han.

Det totalitære maskineri som allerede eksisterte, var den kraft som skulle til for å dreie verden rundt. Men hvordan vi enn ser på det, så var utrenskingene Stalins egen personlige bedrift.

Nøkkelen til Stalins overlegenhet i forhold til sine rivaler var hans intense vilje. Napoleon satte også det han kalte "moralisk styrke" høyere hos en general enn genius eller erfaring...For ham (Stalin) gjaldt det en viljestyrke som var ført til det logiske ytterpunkt. Det er noe umenneskelig ved hans nesten totale mangel på begrensing i dette.

...som en sovjetisk offiser en gang sa til forfatteren: det var på grunn av utrenskingene man måtte gå den lange og smertefulle omveien om Stalingrad for å komme til Berlin. Så langt fra at den store utrenskingen hadde eliminert en sovjetisk femtekolonne, la den tvert om grunnlaget for en over hele landet i 1941-45. Dette var den første krigen Russland utkjempet hvor en stor del av borgerne sluttet seg til fienden.

- OG ET MARXISTISK-LENINISTISK SVAR

STALIN - EN STOR REVOLUSJONÆR

Jeg har ikke lest den nye boka av Robert Conquest som Alexander anmelder. Men opplysningene om de 15 millioner som skal ha falt som offer for "Stalins terror" er vanskelig å forene med den tilgjengelige befolkningsstatistikken. I 13-årsperioden 1913-26, da kanskje 5 millioner strøk med i verdenskrig og borgerkrig i Russland, auka folkemengden med 8 millioner. I 13-årsperioden 1939-52, da befolkninga under den 2. verdenskrig minska med 12 millioner eller mer, sto folkemengden stille. Men i den mellomliggende 13-årsperioden, da størsteparten av de 15 millioner offrene for "Stalins terror" skal ha blitt tatt av dage, auka folkemengden med ikke mindre enn 24 millioner. Bemerkelsesverdig er det også at takten i den absolutte befolkningstilveksten var stigende i åra 1933-40, etter en kraftig nedgang under kollaktiviseringsåra. Dette bør Alexandersson tenke over før han hengir seg til spekulasjoner over hvorvidt det var mer eller mindre enn 15 millioner Stalin skal ha avliva. Videre. Av de kilder som "i stort og smått" hjelper Alexandersson til å "knytte Stalin til terroren" anfører han tre, som alle stammer fra Krustsjov, to fra den "hemmelige" talen i 1956 og en fra kongressen i 1961, sjøl om Alexandersson angir kilden bare i det siste tilfellet. Hva skal vi si om en statsviter som grunner sin oppfatning av Stalin på kilder som stammer fra en person som har gjort politisk karriere på å framstille Stalin som en gangster?

Alexandersson "forbedrer" også det av Krustsjov (forøvrig bare delvis) siterte telegrammet av den 20/1 1939. I det tar Stalin avstand fra at kapitalismens sikkerhetsorganer anvender "fysiske tvangsmidler i de mest skandalløse former" og understreker at "fysisk tvang" skal anvendes "som et unntak som skal kunne tillempes på kjente og forherdede fiender av folket". De anførte stedene har Alexandersson og/eller Conquest latt falle under bordet.

Ikke desto mindre står Stalins anbefalinger sterkt i kontrast med den bemerkelsesverdige tålmodighet og toleranse han ifølge kildene la for dagen før 1934 når det gjaldt å påvirke og omvende den politiske opposisjonen. Fikk Stalin i 1934 ei planke i skallen som utløste skjulte mordinstinkter hos han? Nei, svaret er at det inntraff ei overordentlig

skjerping av den indre og den ytre politiske kampen, dvs. av klassekampen. Opposisjonen fikk vind i seila av de feil som blei gjort under kollektiviseringa av jordbruket. Men den blei også desperat av de framganger som blei oppnådd, hva som kan avleses i Trotskis publikasjoner, som oppfordra opposisjonen i Sovjetunionen til å styrte regjeringa med vold. Parallellt med dette tok fascistene makta i landa rundt Sovjetunionen, og fascismen hadde spydspissen retta mot det sosialistiske Sovjetunionen. Sjøl om de indre og ytre fiendene blei drivi av ulike motiver og hadde ulike formål, sto de likevel sammen i ei målsetting:

å likvidere Stalins regjering. Det begynte med mordet på Sergei Kirov den 1. desember 1934, som raskt viste at det fantes sterke krefter i parti- og statsleiinga som var beredt til å anvende hvilke midler som helst for å fremme sine formål.

Mordet på Kirov blei utgangspunktet for utrenskingene. Ifølge Alexandersson var disse "et redskap i Stalins personlige maktutøving - det midlet han befesta sitt diktatur med, skapte seg et nytt parti og brakte hele nasjonen til underdanig taushet med."

Deretter betegner han min "historieskriving" som "så forsvilt enkel"! Alexandersson skriver revolusjonshistorie ut fra kriminalmagasinets perspektiv!

Først av alt må en fastslå utrenskingenes politiske karakter. Mot hvem retta de seg? Hva grunna de seg på? På hvilken måte blei de gjennomført?

Kjernes spørsmålet i problemet er Moskvaprosessene i 1936, 1937 og 1938 mot Sinovjev, Kamenjev, Pjatakov, Radek, Sokolnikov, Bukharin, Jagoda samt ytterlig et femtital mer eller mindre framtrædende kommunister. De sto anklaga for å ha stått bak mordet på Kirov, Gorkij og andre av Stalins aller nærmeste menn, for å ha konspirert med Trotski og Hitler-regimet og andre for å myrde Stalin, Molotov og flere, og for å opprette einy regjering, som til gjengjeld for støtte fra de fremmede maktene skulle avstå visse navngitte deler av Sovjetunionens territorium. Prosessene var offentlige og blei fulgt av bl.a. vesterlandske diplomater og journalister. Samtlige tiltalte erkjente det meste av det som blei lagt dem til last. Det stenografiske materialet er publisert. Hva dreide Moskvaprosessene og utrenskingene seg om? Her er to vurderinger fra vesterlandske ikke-kommunistiske, men kyndige observatører:

"Hva som er hevet over enhver tvil er at fascistiske konspiratører på 1930-tallet gjorde alt hva de kunne for å splitte og svekke Sovjetunionen, noe de samtidig gjorde i andre samfunn som var utsett til å undertrykkes, sjøl om

virksomheten mot Sovjetunionen blei nesten helt ignorert i de fleste samtidskommentarer. Deres våpenarsenal innbefatta her som andre steder, mord, sabotasje, bestikkelser, utpressing, forræderi og opprør..... I siste instans gjaldt det liv eller død for sovjetstaten og seier eller slavebinding for alle dens folk. Var ikke sammensvergelsen blitt avslørt og knust, ville Sovjetunionen ved begynnelsen av 1940-tallet lidd samme skjebne som Spania, Tsjekkoslovakia, Norge, Holland, Belgia, Frankrike, Jugoslavia og Hellas. Den nazistiske teknikken, som forberedte seksten andre land for okkupasjon, underkastning og delvis utrydding mellom 1938 og 1941, var nettopp den teknikken som kom fram i de tiltalte tilståelser under Moskvaprosessene. Om sammensvergelsen ikke var blitt hensynsløst undertrykt, ville Hitler og Hirohito ha vunnet krigen, ikke bare mot Sovjetunionen, men også mot England og Amerika." (Fredrick L. Schuman, Soviet politics at home and abroad, 1945, s.256ff.)

La oss også ta del i vurderinga til den daværende USA-ambasadøren i Sovjetunionen, Joseph E. Davies, som i egenskap av jurist hadde gode muligheter til å bedømme selve prosessene, som han overvar. I en diplomatisk rapport til amerikansk UD den 17/3 1938, skrev han, sitert etter memoarboka "Mission to Moscow" (1941):

"Trass i at jeg har en forutinntatt mening på grunn av at bevisføreselen utgjøres av de tiltaltes tilståelser, og trass i at jeg er ugunstig innstilt overfor et rettsystem som knapt nok yter den tiltalte noen som helst beskyttelse, anser jeg - etter daglig å ha observert vitnene, deres måte å vitne på, de ubevisste bekreftelser samt andre fakta som kom fram under prosessenes forløp, samholdt med øvrige forhold som kunne bedømmes juridisk - at tilstrekkelig mange forbrytelser ifølge sovjetisk lov, som ble anført i anklageakten mot de politisk tiltalte, ble faststilt gjennom bevisførsel og uten rimelig tvil om berettigelsen av domsavsigelsene, hvorefter de var skyldige i høyforræderi, og til å berettigede straffutmålinga som den sovjetiske straffeloven foreskriver. De diplomater som fulgte prosessene mest regelmessig, mente i allmennhet at målet var bevist, at det fantes en formidabel politisk opposisjon og et særlig alvorlig politisk komplott, som ga diplomatene forklaringa på mange av de til nå uforklarlige hendelsene i Sovjetunionen i de siste månedene. Den eneste meningsforskjellen som synes å finnes gjelder i hvilken grad komplottet har vært satt i verk av de ulike tiltalte og i hvilken grad konspirasjonen hadde vært sentralisert."

Når vi skal faststille Stalins motiver og ansvar må vi foreta ei allsidig vurdering av ham og faststille det vesentlige i hans historiske innsats og politiske linje. Og da tror jeg vi kan si at fortjenestene veier tyngre enn feilene. I tiåret før Lenins død kjempet han sjeloppofrende og ved Lenins side mot den tsaristiske undertrykkings for å avskaffe den. Etter Lenins død forfektet han et riktig standpunkt i alle vesentlige spørsmål overfor Trotski, Sinovjev, Bukharin m.fl. og vant derfor også partiets og folkets tillit. Hadde hans motstandere vunnet gjenklang for sine standpunkt, ville sosialismen med sikkerhet gått opp i røyk allerede i 1930, Stalin drev fram den sosialistiske industrialiseringa, som i løpet av få år forvandlet Sovjetunionen fra et tilbakeleggende agrarland til en industristat. Han sto også bak den nødvendige sosialiseringa av jordbruket og bekjempet her åpent brudd med frivillighetsprinsippet. I forhold til folka i kolonilanda gikk han mot de "kommunistene" som ville at Sovjetunionen bare skulle tenke på sine egne interesser. På 1930-tallet strevde hans regjering energisk for å danne en front av stater og folk mot den framvoksende fascismen. (Litvinovpolitikken). Da München-politikken seira, var det Stalin som framgangsrikt og med støtte fra hele verdens folk ledet kampen mot Hitler-fascismen.

Vei dette mot feila, mistaka og de overgrepene som han har et større eller mindre ansvar for, og det er umulig å komme til noen annen sluttning enn at Stalin var en stor revolusjonær. Har ikke pionerer til alle tider og på alle områder måttet betale en høyere pris enn de som kom etter? Er det dessuten ikke nettopp denne høye prisen som reduserer kostnadene for etterfølgerne, om og når de lærer av forgjengernes mistak? Sosialismens fødselsveer og forsonende trekk jamnført med den kapitalistiske imperialismens århundredelange sult, undertrykking og folkeutrydding.

Men Stalins politiske feil og mangler gjorde det samtidig mulig for de "borgerlig-byråkratiske elementer som behersket deler av statsapparatet" å "vende seg mot en del av folket og mot deler av det kommunistiske partiets revolusjonære kader." Denne forklaringa betegner Alexandersson som "frie fabuleringer." Men den støtter seg på observasjoner av Lenin og på kjennsegningene som kom fram under Moskvaprosessene. Sjefen for sikkerhetspolitiet Henrik Jagoda var et slikt element, Han behersket en svært viktig del av statsapparatet helt fram til 1937, da han ble avslørt. I denne tida beskyttet han Kirovs mordere - det går fram til og med av Kruetsjovs "hemmelige tale" - og også andre etter hva han

oppgå under forhandlingene den 8. mars 1938. Folk i Jagodas stilling kunne også for å beskytte seg sjøl rette terror mot uskyldige.

Alexandersson synes endelig at det er en "mystifikasjon" av meg å betegne Krustsjov & Co. som et borgerlig-byråkratisk skiktsom har overtatt hele statsapparatet etter Stalin. "Mystifikasjonen" skulle utgjøres av at det nye herskende skiktet avvikle "den massive terroren" når det tok over statsapparatet. Ja, hvordan kunne de høyre-elementer som styrtet Robespierre i den franske revolusjonens termidor 1794 også "avvikle terroren"? For den som nøyer seg med å bevege seg rundt på foreteelsenes overflate må historia fortone seg som en eneste opphoping av "mystifikasjoner". Løsninga på gåta er ikke vanskelig. For å komme vel i havn må vi fastslå Krustsjovittenes grunnleggende karakter. De har over hele linja brutt med sosialismen og skritt for skritt innført deler av kapitalistiske produksjons- og fordelingsforhold i Sovjetunionen. Med okkupasjonen av Tsjekkoslovakia har de utløst imperialistisk terror mot et helt folk. I dag samarbeider Krustsjov-folka med USAs imperialistiske regjering og med fascist-juntaene i Latin-Amerika, Indonesia og Taiwan og nytter seg av grenseprovokasjoner mot Kina, for å holde sitt revnende velde sammen. I morgen, når motstanden i det sovjetiske folket har vokst, vil Kosygin & Co. sikkert utløse omfattende terror mot det sovjetiske folket. De nåværende makthaverne er nettopp derfor de virkelige etterfølgerne av Henrik Jagoda og hans likemenn.

BO GUSTAVSON

Kjell Skjærvø/Pål Steigan/Tron Øgrim:

STALINS IDEOLOGISKE KAMPER

For et revolusjonært parti vil det alltid være avgjørende hvilken politikk det fører overfor flertallet av folket. Et parti vil alltid ha feil, tildels alvorlige feil, på noen områder. Likevel vil hovedsida ved partiets politikk være riktig hvis det har en riktig politikk overfor flertallet av befolkninga. Omvendt vil partiets linje i hovedsak være feilaktig hvis det fører en feilaktig politikk overfor flertallet av befolkninga, og de gode sidene ved partiets politikk vil i så fall være underordna.

I et kapitalistisk land, hvor den overveiende delen av befolkninga utgjøres av proletariatet, vil det være avgjørende hvorvidt et parti har en riktig politikk overfor proletariatet, en riktig faglig politikk. Tilsvarende i Sovjetunionen, hvor bøndene utgjorde den overveiende delen av befolkninga. Som Stalin riktig peker på var grunnspørsmålet i revolusjonen spørsmålet om den politiske makta:

"Grunnspørsmålet i Leninismen, det den tar utgangspunkt i er ikke bondespørsmålet, men spørsmålet om proletariatets diktatur, forutsetningene for å erobre og befeste det. Bondespørsmålet som spørsmålet om proletariatets forbundsfeller, i kampen det fører om makta, er et spørsmål avledet av dette."

Ikke desto mindre blei angrep på proletariatets diktatur innafor partiet ført fram på spørsmålet om proletariatets forbundsfeller, framfor alt på spørsmålet om bøndene. Slik var spørsmålet om bøndene et spørsmål om seier eller nederlag for den proletariske revolusjonen, og seinere et spørsmål om liv eller død for proletariatets diktatur.

Allerede under striden mellom bolsjevikar og mensjevikar fra 1903 og utover, var bondespørsmålet et av hovedspørsmåla. Mensjevikene avviste bøndene som ei revolusjonær kraft, og holdt i samsvar med dette en folkerevolusjon i Russland for å være umulig, den eneste muligheten lå i en borgerlig revolusjon. Dette i motsetning til den leninistiske linja, som Oktoberrevolusjonen og seinere den kinesiske revolusjonen har bekrefta riktigheten av.

Marx pekte på at den sosialistiske revolusjonen ville følge som et resultat av skjerpinga av motsetninga mellom produktivkrefter og produksjonsforhold, mellom proletariat og borgerkap under kapitalismen. Han mente ut fra dette naturlig nok at den sosialistiske revolusjonen ville inntre først

der disse motsigelsene var mest utvikla, i de land som hadde det mest utvikla proletariat, dvs. i de vestlige kapitalistiske landa.

Men et forhold som Marx av naturlige årsaker ikke rakk å analysere, nemlig det at kapitalismen vokste over i imperialismen gjorde at revolusjonen tok en omvei. Først Lenin foretok ei analyse av dette forholdet og de nye motsigelsene det bar i seg. Slik kunne den sosialistiske revolusjonen inntreffe først i Russland, som var et relativt tilbakeliggende land, i imperialismens svakeste ledd; i et land som var gjenstand for Innebyrden av dette blei ikke forstått til fulle av mange av bolsjevikene sjøl, og en venta at den russiske revolusjonen ville utløse revolusjoner i de imperialistiske landa. Det rådde også i ei viss utstrekning mistillit til muligheten av at revolusjonen skulle kunne seire av egen kraft, uten at den fikk støtte av revolusjoner i de imperialistiske landa. Lenin pekte på at "et tilbakeliggende land kan få en lett start, fordi motstanden er råtten, dets borgerskap uorganisert, men for å fortsette må en åpne øynene hundretusen ganger videre og vie hundretusen ganger mer oppmerksomhet og tålmodighet til det...naturligvis må denne revolusjonen uunnngåelig komme til å støte på særlig stor, og innen nær framtid særlig bitre vanskeligheter." (Naturskatten)

Vanskene som den russiske revolusjonen sto overfor, var mangelen på en utbygd storindustri, et dominerende småborgerskap - bondeklassen utgjorde majoriteten av befolkninga. Da det viste seg at revolusjonsforsøkene i Vesteuropa blei slått ned, gikk en inn i fullstendig uoppgått land - revolusjon ikke i et høyt industrialisert, men i et tilbakestående land.

Krigskommunismen la grunnlaget for seieren over kontrarevolusjonen under borgerkrigen. Men seieren var dyrkjøpt. Rødearméens stadige og store behov for mat og klær, ammunisjon og våpen hadde gjort det nødvendig å rekvirere store deler av både landbruks- og industriproduksjonen. Ved utgangen av borgerkrigen lå økonomien i Sovjetunionen nede, varesirkulasjonen - handelen mellom by og land - hadde så og si opphørt. Under intervensjonskrigen hadde arbeidere og bønder stått sammen i kampen mot fienden. Det økonomiske grunnlaget for dette forbundet hadde bestått i at bondene av sovjetmakta hadde fått jord og forsvar mot godseierne, mot at arbeiderne fikk levnetemidler fra bondene i samsvar med ei allmen avleveringsplikt. Da krigen var slutt, viste dette grunnlaget seg å være utilstrekkelig; både blant arbeidere og bønder begynte det å vise seg sterk misnøye. Krigskommunismen kom i strid med folkets interesser.

For å sikre den seieren som var vunnet på slagmarka økonomisk, var det nå tvingende nødvendig å få varesirkulasjonen i gang

igjen og knytte bøndene nærmere til arbeiderklassen. Partiets svar på denne nye situasjonen var NEP-politikken. Den nye økonomiske politikken, som blei vedtatt på partikongressen i 1921, innebar at en lot småindustrien og handelen mellom bøndene på landsbygda og småindustrien i byene og den statlige sektoren florere fritt. Avleveringsplikta blei erstatta av en naturalskatt, noe som tillot bøndene å fritt forvalte en langt større del av sitt produksjonsoverskudd enn tidligere. Slik lot en altså i ei viss utstrekning kapitalistisk økonomi utvikle seg i Sovjetunionen. Samtidig holdt og styrket arbeiderklassen kontrollen med kommandohøydene i økonomien, storindustrien, transportvesenet, kredittinstitusjonen, utenrikshandelen osv., mens en lot småindustrien vokse til større industri som kunne plukkes så snart den var moden for det.

Vi ser i dag at den samme politikken er blitt praktisert i alle tilbakestående land der folket har tatt makta. Dette gjelder Kina, Albania og land i Østeuropa som ei tid var på vei mot sosialisme. NEP-perioden svarer til det som i disse landa har gått under navnet folkedemokrati. Kina var et folkedemokrati fram til 1956, da jordbruket blei sosialisert. Dette har vist seg å være den metoden folka i de halvkoloniale og halvfrydale land har nytta for å ta makta over økonomien mens den ennå er kapitalistisk og føre den borgerligdemokratiske revolusjonen direkte over i den sosialistiske. Historia har vist at NEP var en riktig politikk.

Mot sentralkomiteens linje vokste det fram en "venstre"-opposisjon anført av Trotski. Det spørsmålet som innleda den rekke av diskusjoner som trotskistene påtvang partiet, var spørsmålet om fagforeningene. I en situasjon hvor sovjetmakta sto overfor oppgava å trekke arbeiderklassen og fagforeningene med i arbeidet for å gjenreise industrien, reiste Trotski parola om "tilekruing av skruene". Mot partiets linje med overbevisning og utvikling av demokratiet i fagforeningene, stilte han kravet om at fagforeningene øyeblikkelig skulle overføres til statsorganer og underlegges militær tvang og kommandering. Der hvor de slapp til, sådde trotskistene splid og oppløsning i fagforeningene. Spørsmålet om fagforeningene var ikke hovedspørsmålet i partiets politikk, men diskusjonen på det avslører noe som skulle komme til å kjennetegne opposisjonens linje under de diskusjonene som fulgte, nemlig dens forkjærlighet for tvangsmetoder og naken kommandering. Opposisjonen hadde ingen forståelse for nødvendigheten av å drive utrettelig arbeid i massene for å overbevise massene om riktigheten av den politikken partiet til enhver tid utforma. Formann Mao lærer oss at kommandering er en feilaktig metode:

" Før vi går til handling (må vi) forklare for partimedlemmene og massene den politikken vi har formulert ut fra de gitte omstendigheter. Skjer ikke dette, vil partimedlemmene og massene vike av og gli vekk fra å la seg lede av vår politikk."

Opposisjonens fullstendige mangel på forståelse for frivillighetsprinsippet, forklarer deres stadige politiske krumspring i tida som fulgte.

Trotsky's opposisjon tok form av en ultravenstre-opposisjon, venstre i form men høyre i innhold. Opposisjonens politikk kan konsentreres om to saker. De sto fram som motstandere av den indre konsolideringa og førte istedet fram det de kalte "permanent revolusjon". Trotskistene anså NEP-politikken for å være reaksjonær, et tilbakesteg til kapitalismen, og ikke som det midlertidige og nødvendige tilbaketog den i virkeligheten representerte. Stalin, som sto fullt og helt på linje med Lenin, skriver om denne politikken:

"Det forekommer...øyeblikk da et seierrikt parti eller en seierrik armé i sin offensiv rykker for langt fram uten å sikre seg en basis bak seg. Dette skaper en alvorlig fare. I slike tilfeller finner et erfarent parti eller en erfaren armé det nødvendig å trekke seg noe tilbake, nærmere sin basis, for ikke å bli avskjært fra den, for å forbinde seg nærmere med sin basis bak seg, sikre seg alt som trengs, og deretter på ny gå på offensiven med større trygghet, med garanti for framgang. Nettopp et slikt midlertidig tilbaketog var det Lenin gjennomførte under NEP."

Fordi Trotsky aldri forsto det særegne ved denne politikken, som historia viste var fullt ut riktig, kom han innad til å føre fram ei kapitulasjonistisk linje og ei revolusjonistisk linje i utenrikspolitikken. Trotsky avfeide enhver mulighet for at den russiske revolusjonen kunne seire i kraft av sin egen styrke, at det var mulig å bygge sosialismen med egne krefter, gjennom å styrke forbundet mellom arbeidere og bønder i Sovjetunionen. Sosialismens seier i Sovjetunionen avhang slik ikke av utviklinga av klassekampen i landet, men av utfallet av de kamper som utspilte seg "på den proletariske revolusjonens verdensarena."

Dette var Trotsky's teori om den "permanente revolusjon", som han hadde forfektet helt siden 1905 og i forskjellige utgaver holdt fast ved hele sitt liv. Mot dette pekte Stalin gang på gang på at Trotsky undervurderte kreftene i den russiske revolusjonen, i det sovjetiske proletariatet framfor alt bonde-massens revolusjonære potensial.

"Spørsmålet står slik: er de revolusjonære muligheter som slumrer i bonde-massene på grunn av deres bestemte eksistens -

vilkår allerede uttømt eller ikke - og i tilfelle de ikke er det, finnes det begrunne håp om å utnytte disse mulighetene for den sosialistiske revolusjonen, om å forvandle bøndene - det flertall av dem som er gjenstand for utbytting - fra å være en reserve for borgerskapet, slik de var under de borgerlige revolusjoner i Vesten og ennå er det, til å bli en reserve for proletariatet, proletariatets forbundsfelle?... Leninismen svarer ja på dette spørsmålet".

Da Trotskistene så den vesteuropeiske revolusjonen bryte sammen, slo de tvert om og førte fram ei hysterisk undertrykkingslinje overfor bøndene i Sovjetunionen, uten hensyn til klasseeskillene på landsbygda. De hevdet at det var nødvendig å gjennomføre ei forsert industrialisering på bekostning av bøndene, gjennom å utbytte og undertrykke dem, slik at arbeiderklassen skulle komme i flertall i Sovjetunionen. Dette var trotskistenes politikk overfor flertallet av befolkningen i landet i ei tid da landet sto krigsherje og da millioner sultet eller nylig hadde sultet. Parallellen med mensejevikenes politikk er klar. Trotskis politikk ville ved ei uforsonlig motsigelse mellom de sovjetiske arbeiderne og bøndene, som var deres klassebrødre, ha ført til nederlag for revolusjonen. Trotskistenes feilaktige linje blei avvist på partikongressen i 1923.

Mot slutten av gjennomreisningsperioden reiste spørsmålet om so sosialismens framtid i Sovjetunionen seg i sin fulle rekkevidde. Arbeiderklassen hadde slått borgerskapet politisk, og oppretta sitt eget diktatur. Spørsmålet var nå å overvinne borgerskapet økonomisk, trygge grunnlaget for proletariatets diktatur ved å bygge opp en sosialistisk økonomi i Sovjetunionen. Spørsmålet reiste seg som et spørsmål av avgjørende praktisk betydning, et spørsmål som angikk den daglige økonomiske oppbygginga.

I den indre partidiskusjonen stakk opposisjonen nå hodet fram igjen. To gamle bolsjevikere, Sinovjev og Kamenjev, som hadde partiet og revolusjonen i 1917 og siden utmerket seg ved den kampen de hadde ført mot trotskistene, kom nå med på omtrøtt de samme standpunktene som Trotski. Rota til de nye feilene i partiet lå igjen i spørsmålet om muligheten av å bygge sosialismen i et land, Sinovjev/ Kamenjev anså landets tekniske og økonomiske tilbakeleggenhet for å være ei uover-skridelig hindring for oppbygginga av sosialismen i Sovjetunionen. På samme måte som var tilfelle med trotskistene, grunn- net denne feilen i seg i undervurderinga av bøndenes revolu- sjonære potensial. Også denne gangen kom diskusjonen med partiet på spørsmål om bøndene, hvor Sinovjev/ Kamenjev benekta muligheten av et forbund med de mellomstore bøndene mot ku- lakene. Resultatet var at de la fram en plan som innebar at

Sovjetunionen skulle forbli et jordbruksland, utfører råstoffer til kapitalistlandene å innføre maskiner til gjenngjeld. Dette var ensbetydende med at Sovjetunionen skulle underkaste seg kapitaliststatenes åk. Hovedvekten hadde under NEP-perioden ligget på å få liv i varesirkulasjonen og utvikle lettindustrien. Svakheten ved gjennomreisningsperioden lå i dens snevre økonomiske grunnlag, i mangelen av tungindustri og følgelig mangel av utvikling av moderne teknikk. På den 14. kongressen avviste partiet opposisjonens linje og stilte som hovedoppgave å utvikle tungindustrien. Samtidig stilte kongressen parolen om samarbeid med de mellomstore bøndene mot de kapitalistiske elementene på landsbygda.

Sjøl om Sinovjev/Kamenjev i ord bøyde seg for partiets riktige linje, fortsatte de i tida som fulgte sin opposisjonelle virksomhet, i det de nærma seg Trotski og hans folk. Ironisk nok var en av de viktigste motsigelser som førte til åpen konfrontasjon innen partiet at Sinovjev/Kamenjev ville ha Trotski ekskludert, noe Stalin fant var et overdrevent tiltak. Begge disse fraksjonene satt i Sentralkomiteen, og det var mye vondt blod mellom dem. Likevel fant sinovjev-folka og trotskistene sommeren 1926 fram til ei felles plattform og slo seg sammen i ei blokk innafør partiet. Dette samrøret fant sted på et fullstendig prinsippløst grunnlag, et fornuftsøktenskap diktet ut fra den ene felles interesse å bekjempe partiet. Opposisjonen var et forsøk på å samle restene av alle grupper som hadde stått i opposisjon til partiet og var blitt knust, i ei eneste blokk, for derigjennom å legge grunnlaget for et anti-leninistisk parti i Sovjetunionen. Politisk innebar ikke den nye opposisjonen noe nytt, kjerne-spørsmålet var igjen "permanent revolusjon" mot sosialismen i ett land.

Som Stalin riktig pekte på inneholdt måten problemet blei stilt på ei sammenblanding av sosialismens seier i Sovjetunionen med betingelsene for at denne seieren skulle kunne betraktes som definitiv:

"Hva betyr det at sosialismen seirer i vårt land? Det betyr at proletariatets diktatur tilkjempes og sosialismen oppbygges, idet de kapitalistiske elementer i vår økonomi beseires på grunnlag av revolusjonens indre krefter... Hvis muligheten for sosialismens seier i et enkelt land (jeg tenker sjølsagt på vårt eget land), så betyr muligheten for sosialismens endelige seier, at det er mulig å løse de ytre motsigelser mellom et sosialistisk land og de kapitalistiske landene, motsigelser som bare kan løses av den proletariske revolusjonens krefter i noen land. Den

som blander sammen disse to rekker av motsigelser, er enten et håpløst rotehue eller en uforbederlig opportunist".

Alle opposisjonens politiske krumspring og småborgerlig vekling grunna seg nettopp i denne forvekslingen, i mistilliten til de indre kreftene i revolusjonen. Dette var grunnlaget for dens forestilling om jordbruket som en "koloni", for Trotskies frykt for at en god høst skulle virke "desorganiserende på sovjetøkonomien, overindustrialiseringspolitikken, ultraradikalismen i utenrikspolitikken osv. Stalin skriver:

"Opposisjonsblokka begynner...med å sette industrien i motsetning til landbruket og havner på en avvei, en løsrivelse av industrien fra landbruket. Den forstår ikke og innser ikke at en ikke kan føre industrien framover, hvis man ignorerer landbrukets interesser eller krenker disse interessene. Den forstår ikke at hvis industrien er den ledende kraft i vår folkehusholdning, så er landbruket på sin side den basis som vår industri kan utvikle seg på".

Den allmenne partidiskusjonen over opposisjonens plattform, som åpna to måneder før den 15. partikongressen, led opposisjonen et ynkelig nederlag. På kongressen blei den fullstendig knust, og klarte knapt å samle en prosent av delegatene omkring si politiske linje.

I stedet for å underordne seg partiets riktige linje og innse sitt nederlag, beslutta det som var igjen av blokka å få istand åpne protestdemonstrasjoner i Moskva og Leningrad på årsdagen for Oktober-revolusjonen. Den håndfull medløpere blokka klarte å trekke ut på gatene blei feid vekk av folkedemonstrasjonene. I november 1927 blei Trotski ekskludert av partiet.

Både trotskistene og Siovjev-folke organiserte fraksjoner innefor partiet. De oppretta sentraler adskilt fra partiets sentraler, oppretta sine egne organisatoriske nett og avholdt separate møter. På denne måten undergrov de enheten i partiet og forsøkte å svekke grunnlaget for arbeiderklassens diktatur i Sovjetunionen ved å så splid i folket. Formann Mao lærer oss:

"Bare gjennom enhet i det kommunistiske parti kan det nås fram til enhet i hele klassen og hele nasjonen. Bare gjennom enhet i hele klassen og hele nasjonen, kan en vinne over fienden og fullføre oppgavene i den nasjonale og demokratiske revolusjonen."

Fraksjonsvesenet til trotskistene/sinovjevistene var likeledes ei grov krenking av partiets lover og vedtaket fra den 10. partikongressen, som på forslag fra Lenin forbød

fraksjonemakeri. I en resolusjon fra denne kongressen heter det:

"Det er nødvendig at alle klassebevisste arbeidere blir seg klart bevisst det skadelige og utilsiktelige i ethvert fraksjonemakeri, som i virkeligheten uunngåelig fører til forsterkede gjentatte forsøk fra fienden, som klenger seg inn på regjeringspartiet, på å utnytte splittelsen (i partiet) og utnytte den til kontrarevolusjonære formål".

Tross i dette kunne fraksjoneringa innen partiet utover i 20-åra foregå relativt fritt, uten undertrykking fra den proletariske statens side. Opposisjonen blei på ingen måte slått ned med administrative midler. Motsigelsene blei løst gjennom politisk og ideologisk kamp innfor partiet, og opposisjonen blei tilbakevist og knust på politisk grunnlag. Slik blei også mange som hadde stått på opposisjonens linje ført tilbake til marxismen-leninismen og gjeninnført for partiet. Trotski dreiv partifiendtlig virksomhet i hvert fall i fire år (1923-27) før han blei ekskludert. Det er verdt å merke seg at Stalin, som av borgerskapet blir fremstilt som en blodig despot, her gikk fram med stor overbærenhet.

Allerede i 1927 viste resultatene av industrialiseringa seg. Den sosialistiske sektoren innfor industri og handel hadde vokst kraftig på bekostning av den private sektoren. Den sosialistiske tungindustrien hadde gjort markante framsteg. Dette viser at industrialiseringa i Sovjetunionen ubetinga hadde sosialistisk karakter. Landsbygda oppviste derimot et helt annet bilde. Jordbruksproduksjonen som helhet lå riktig nok over førkrignivået, men kornproduksjonen lå ennå tilbake. Samtidig utgjorde den delen av kornproduksjonen som inngikk i varesirkulasjonen, og dermed kom arbeiderne i byene til gode, en langt lavere andel enn før intervensjonskrigen. Stalin skriver om denne situasjonen:

"Landet sto overfor to muligheter: enten gå over til kapi-talistisk stordrift, som ville ha betydd ruinering av bøndermassene, sammenbrudd for forbundet mellom arbeiderklassen og bøndene, styrking av kulakene og sosialismens nederlag på landsbygda, eller slå inn på den vei som betydde ei forening av de små bondebruka til sosialistiske storbruk, til kollektivbruk, som var i stand til å utnytte traktorer og andre moderne maskiner til ei hurtig høying av kornbruket og dets vareproduksjon."

På den 15. partikongressen blei det på denne bakgrunn gjort vedtak om allsidig utvikling av kollektiviseringa av jordbruket. Videre ga kongressen direktiv om å utvikle offen-

siven mot kulakene for å avgrense utviklinga av kapitalismen på landsbygda. Endelig ga kongressen direktiv om å utarbeide den berømte første femårsplanen, for å organisere en planmessig offensiv mot de kapitalistiske elementene innad i økonomien.

Mens kulakene fram til 1927 hadde levert korn til staten frivillig på bakgrunn av at de i denne tida sto relativt svakt og derfor var nært til å markedsføre hele eller nesten hele sin overskuddsproduksjon, så begynte de nå etter ei rekke gode år som hadde gitt dem tid til å komme på fote økonomisk, å gjøre stadig sterkere motstand, idet de nektet å selge Sovjetstaten kornoverskuddet. De begynte å iverksette terror mot kollektivbrukene, mot parti- og sovjetarbeiderne på landsbygda, satte fyr på kollektivbrukene og statens kornlagre.

I denne situasjonen sto Bukharin fram og forsvarte kulakene i åpen motsetning til partiets linje. Han motsatte seg vedtaket fra den 15. partikongressen og tok avstand fra alle ekstraordinære tiltak mot kulakene - korninnsamlinga måtte "gå av seg sjøl". I tilfelle kornmangel foreslo han at Sovjetunionen skulle importere korn fra kapitaliststatene - om nødvendig på bekostning av import av nødvendig maskinelt utstyr. Dette var ei klar sabotering av partiets linje for å kollektivisere og mekanisere landbruket. Ved å sette utviklingen av de individuelle bondebruk foran utviklinga av kollektivbruket, forsøkte han å undergrave grunnlaget for en endelig seier over de kapitalistiske elementene på landsbygda, likvidering av kulakene som klasse. Bukharin gikk til og med så langt som å anklage Sovjetstaten for å drive "militær-feydal utsugning" av bøndene, i det han viste til at bøndene i tillegg til den vanlige skatten de betalte til staten betalte en viss ekstraskatt i form av overpris på innkjøpte industrivarer og underpris på leverte landbruksprodukter. Denne imidlertidige "overpumpinga" av midler fra landbruket til byene var nødvendig for å opprettholde et raskt utviklingstempo i industrien. Men fordi nettopp bøndene hadde behov for industriprodukter, som traktorer, landbruksmaskiner og gjødsel for å høyne sin produksjon, var dette en politikk som i virkeligheten også kom bøndene til gode. Bukharins skråll om militær-feydal utbytting av bøndene var dermed bare et uttrykk for hans misnøye med partiets riktige politikk overfor kulakene, og ei støtte til de virkelige utbytterne på landsbygda. Det hykleriske Bukharins klager kommer til uttrykk når han ord anerkjente denne "overpumpinga" som nødvendig. For å underbygge sin feilaktige politikk, flippet Bukharin sammen sin anti-leninistiske teori om "klassekampens utelokning" og "kulakenes fredelige innvoksning i sosialismen": Etterhvert

som sosialismen stadig gikk fram, skulle klassekampen stadig mildnes for til slutt å slokke helt ut, idet klassefienden frivillig ville strekke våpen. Ut fra dette forsøkte Bukharin å vise at det ikke var nødvendig å sette inn noen offensiv mot kulakene. De ville sammen med andre kapitalistiske elementer i landet "vokse inn i den sosialistiske folkøkonomis enhetlige kjede" (Bukharin). Hva angår kulakenes "midlertidige tilbakefalle" til gamle kampformer, så skyldtes dette ifølge Bukharin ene og alene svakheter ved sovjetapparatet. Dette er åpenbart feilaktig. Derimot er det svært sannsynlig at den uventede støtten og oppmuntringen kulakene fant i visse kretser innad i partiet hadde en god del med deres "midlertidige tilbakefall" å gjøre.

Bukharins teorier står i klar motsetning til leninismen. Lenin hevdet at den eneste måten klassen kunne avskaffes på var gjennom forbitret klassekamp. I sin "Hilsen til ungarske arbeidere" sier han:

"Avskaffelsen av klassene krever en langvarig, vanskelig, hardnakka klassekamp, som ikke forsvinner... etter at kapitalismens makt er styrta, etter at den borgerlige stat er tilintetgjort etter at proletarietets diktatur er oppretta, men bare forandrer sine former og på mange måter blir enda mer forbitra."

Stalin forsto dette meget godt. Han visste at oppblusset av klassekampen i Sovjetunionen ikke var noen tilfældighet, men en følge av forskyvninger av klassekreftene. De kapitalistiske kreftene, som hadde gått styrka ut av NEP-perioden, oppfatta nå de sosialistiske kreftenes raske vekst som en trussel mot sin egen eksistens. Stalin skriver i en polemikk mot Bukharin:

"...hva innebærer motstanden fra de kapitalistiske elementer i by og på land mot offensiven fra sovjetmakta? Det er en omgruppering av kreftene hos proletarietets klassefiender og har til mål å verge det gamle mot det nye. Det er ikke vanskelig å forstå at dette må føre til ei skjerping av klassekampen. Men for å bryte motstanden fra klassefienden og rydde vei for sosialismens frammasj, må vi framfor alt kvæsse eggen i alle våre organisasjoner, renske ut byråkratismen i dem, forbedre kadrene der og mobilisere millionmassene av arbeiderklassen og de arbeidene lag på landsbygda mot de kapitalistiske elementer i by og på land."

Bukharins teori om "klassekampens utslokning" kunne bare tjene til å dysse arbeidermassene i søvn, undergrave kampberedskapen hos de revolusjonære kreftene. Bukharins støtte til de kapitalistiske kreftene var i virkeligheten et forræderi mot revolusjonen i Sovjetunionen.

Det blir her klart at Bukharin uttrykte borgerlige klasseinteresser, framfor alt interessene til kulakene og NEP-folka, altså

de grupper som hadde beriket seg på NEP-politikken. Det er her også verdt å merke seg at Bukharin-folka forsøkte å ta kontakt med trotskistene gjennom Kamenjev, med sikte på å utarbeide en felles overenskomst for kampen mot partiet.

Trass i at disse to gruppene tilsynelatende representerte stikk motsatte standpunkter, ser vi at de feila de gjorde i virkeligheten grunner seg på det samme, nemlig mistro til bøndenes revolusjonære potensial. Denne linja kan sammenlignes med Liu Shao-chis linje i Kina, som også grunner seg på den samme feilen. Liu Shao-chi mente at når bøndene hadde fått jord, ville de miste interessen for revolusjonen - det eneste som ville stå i hodet på dem var økt avkastning, en hest til på stallen osv. Lius linje var å gi dem en hest til på stallen. Der folkekommunene var i gang, forsøkte han å undergrave dem, ved å oppmuntre til drift med private jordlapper. Parallellen til Sovjet er klar. Formann Mao stiller spørsmålet riktig når han sier:

"Hvem er våre fiender og hvem er våre venner?" Dette spørsmålet er av grunnleggende betydning i revolusjonen... For å være sikre på at vår revolusjon ubetinget vinner seier og ikke fører massene på villspor, må vi sørge for at vi fylker om oss våre sanne venner, slik at vi kan rette slagene mot våre virkelige fiender."

Opposisjonens grunnleggende feil i Sovjet var at de ikke forsto bøndenes revolusjonære potensial, og ikke forsto nødvendigheten av å fylke dem om proletariatet og dets parti i kampen mot de virkelige fiendene, de kapitalistiske kreftene i Sovjetunionen. Historia har vist at kollektiviseringa, som betydde innføringa av sosialismen på landsbygda, var en riktig politikk. Enhver annen politikk ville betydd nederlag for Sovjetunionen. Slik ser vi at i Jugoslavia, hvor kollektiviseringa ikke blei gjennomført, fikk man i løpet av få år igjen storbønder på landsbygda, og på den andre sida jordløse bønder og arbeidsløshet. Det samme skjedde i Polen, da produsentkooperativene blei oppløst etter at Gomulka kom til makta. Dette la et enormt grunnlag for kapitalistisk økonomi i disse landa, hva som betydde ei nedbryting av sosialistiske økonomiske former og dermed av den proletariske staten som var i ferd med å bli bygd opp. Det er med andre ord ingen tvil om at spørsmålet om kollektiviseringa var et spørsmål om å være eller ikke være for revolusjonen i Sovjet.

Da det arbeidende folket i Russland gjorde revolusjon i 1917 var de delt opp i to partier. Bolsjevikpartiet var hovedsaklig et parti for industriarbeidere i byene, mens det sosialrevolusjonære samlet bøndene på landsbygda. Dette betydde at bolsjevikene ikke hadde særlig stor erfaring med arbeid blant bøndene og heller ikke den samme tillit hos dem, som f. eks. Kinas Kommunistiske parti, som direkte førte an i agrarrevolusjonen. Dette førte til at det i politikken overfor bøndene blei gjort

en del feil som var historisk betinget. Slik i spørsmålet om kollektiviseringa, hvor det blei gjort feil i arbeidet for å få bøndene sjøl til å utfolde denne bevegelsen. Likevel er det klart at kollektiviserinor ikke kunne vært gjennomført mot viljen til det store flakket av bøndene i et land hvor de utgjorde majoriteten av befolkninga.

De kampene som blei utkjempe i partiet under 20-åra, på spørsmålet om NEP-politikken, industrialiseringa, og kollektiviseringa, gjaldt i virkeligheten seier eller nederlag for revolusjonen. Mens NEP-perioden utgjorde grunnlaget for industrialiseringa, var kollektiviseringa ubetinget nødvendig for å føre denne industrialiseringa videre framfor alt for å utvikle tungindustrien. Slik ser en at den økonomiske politikken i 20-åra blant annet la grunnlaget for seieren over nazismen under 2. verdenskrig.

Våre dagers trotskister hevder at grunnlaget for revisjonismens framvekst i Sovjetunionen blei lagt allerede i 20-åra, at korrumperting av stat og parti satte inn i og med at trotskistene en blei knust gjennom den indre kampen i partiet. Dette er åpenbart feilaktig. Det er ikke noe som tyder på at partiets politikk, de politiske kampene i landet eller den måten de blei ført på bar i seg vesentlige kimer til revisjonisme. De feila som bidro til å legge grunnlaget for revisjonismen blei ikke gjort i 20-åra, men heller i 30-åra, i løpet av industrialiseringa og under Moskva-prosessene, tiltak som i hovedsak var riktige, men hvor det blei gjort en del feil. I 20-åra rådde det en allmenn proletarisk atmosfære i Sovjetunionen. Innafor økonomien hersket det utstrakt likhet. Statsforvaltinga var underlagt direkte kontroll fra folkets side gjennom årlige møter over hele landet, hvor hvem som helst kunne komme og føre fram kritikk av hvem som helst, den såkalte "tjajistkaen". Aftenpostens korrespondent i Moskva 1928 melder at her innfinner folk seg i operaen iført overalls. De kamper som blei ført innafor partiet blei heller ikke avgjort ved byråkratiske åtgjerder. Tvert om viste det seg at opposisjonen hadde fått for stor frihet, et spillerom som langt overskrider det som ville bli innrømt partifiendtlige elementer i Kina eller Albania idag.

I denne tida var det Stalin som i de ideologiske og politiske kampene innafor partiet forsvarte marxismen-leninismen, revolusjonens og det sovjetiske folkets interesser. Han videreutvikla marxismen-leninismen i kamp mot tidligere bolsjeviker som sto fram som forrædere mot marxismen-leninismen og revolusjonen. Det er ikke her spørsmål om hva Trotski og andre subjektivt mente, det er nok for oss å slå fast at deres politikk objektivt svekka revolusjonen og hjalp fascismen.

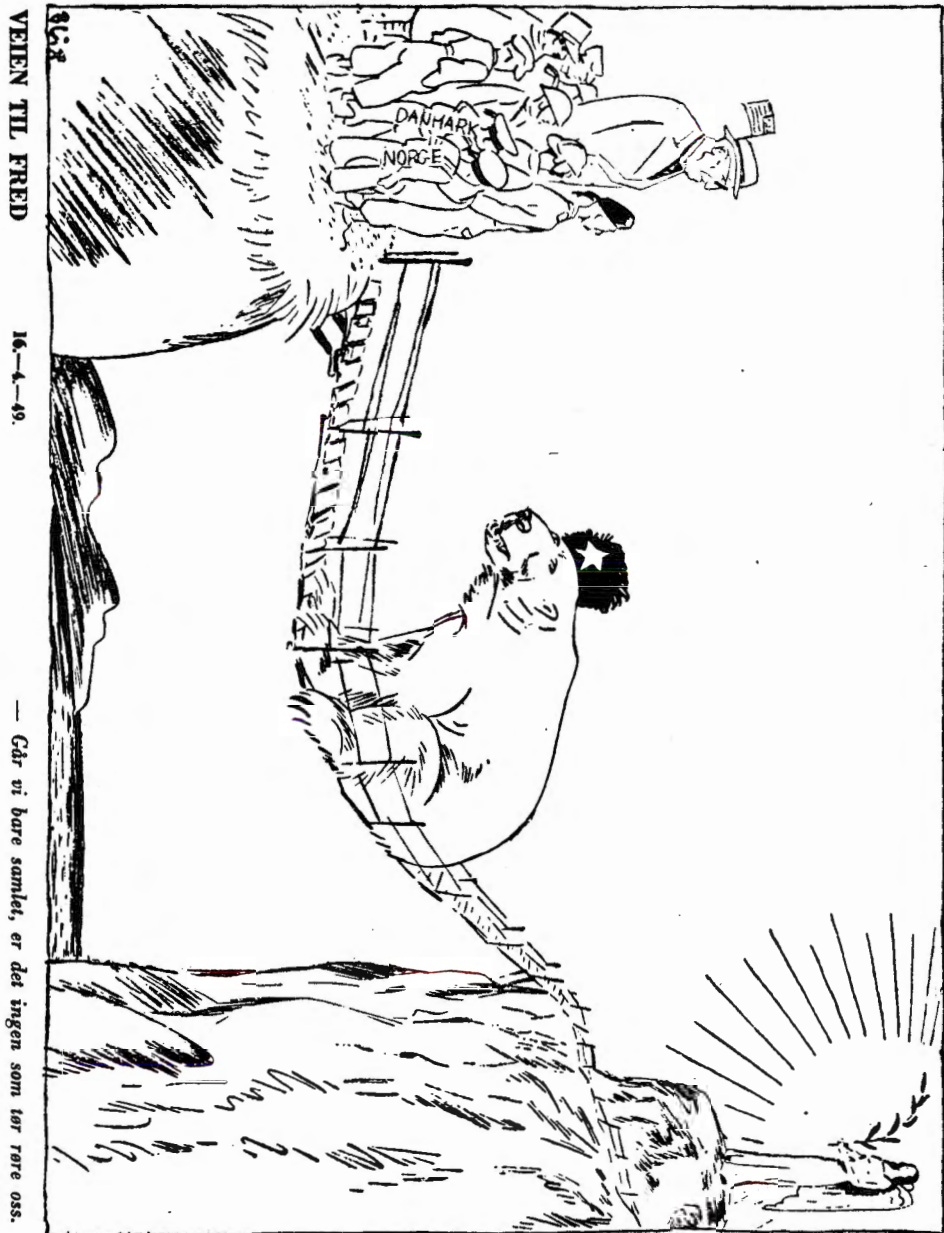

SOVJETS ÆRGJERRIGHET

4.-12.-48.

— Det gjælder for oss å få jofeste i Frankrike så vi kan få deres gamle, fine kultur under festene.

Tekst som har blitt borte langs høyre marg:
"Eksempel på stupid borgerlig anti-stalinisme
- Blix 49"

TERMINOLOGISKE DEFINISJONER

OG UNDERSØKELSESOBJEKT

1. Den politiske strategiens og taktikkens virkningsgrenser, deres tillempningsområde. Dersom en erkjenner at proletarietets bevegelse har to sider, en objektiv og en subjektiv, innskrenker strategiens og taktikkens virkningsområde seg utvilsomt til den subjektive sida av bevegelsen. Den objektive sida utgjøres av de utviklingsprosesser som foregår utafor og omkring proletariet uavhengig av dettes og dets partis vilje. Dette er prosesser som i siste omgang bestemmer hele samfunnsutviklingen. Den subjektive sida utgjøres av de prosesser som foregår innen proletariet: gjenspeilinga av de objektive prosessene i proletarietets bevissthet, prosesser som påskynder eller bremser på gangen i de objektive prosessene men som på ingen måte bestemmer dem.

2. Marxismens teori, som i første rekke studerer de objektive prosessene i deres utvikling og undergang, fastslår utviklingstendensen, påviser vilken eller hvilke klasser som uungåelig stiger til makta eller som uungåelig går under, må gå under.

3. Marxismens program, som grunner seg på konklusjonene i teorien, fastsetter målsettinga for den oppadstigende klassens - i dette tilfellet proletarietets - bevegelse i løpet av en bestemt periode av kapitalismens utvikling eller hele den kapitalistiske perioden (minimiprogram og maksimiprogram).

4. Strategien, som veiledes av anvisningene i programmet og bygger på vurderinga av de kjempende kreftene, såvel de indre (nasjonale) som de internasjonale, fastsetter den allmenne veg, den allmenne retning proletarietets revolusjonære bevegelse bør rettes inn etter for at den i det styrkeforholdet som under dens oppkomst og utvikling til enhver tid finnes skal kunne oppnå størst mulig resultat. I samsvar med dette fastsetter strategien skjemaet for fordelinga av proletarietets og dets forbundsfellers krefter på den samfunnsmessige fronten (allmenn dislokasjon). "Fastsettinga av skjemaet for kreftenes fordeling" må ikke forveksles med det egentlige (konkrete og praktiske) arbeidet med å fordele - plassere - kreftene, hva som hører inn under strategiens og taktikkens område i fellesskap. Dette betyr ikke at strategien innskrenker seg til å fastsette veien og skjemaet for fordelinga av kampkreftene innen den

proletariske leiren, tvert om innretter den kampen og foretar under hele omslagsperioden korrigeringer i den løpende taktikken, idet den utnytter de reserver som står til disposisjon og manøvrerer for å understøtte taktikken.

5. Taktikken, som lar seg veilede av strategiens anvisninger og av erfaringene fra den revolusjonære bevegelse såvel i ens eget land som i nabolanda, som i hvert gitt øyeblikk tar hensyn til kreftenes tilstand såvel hos proletariatet som hos dets forbundsfeller (høyere eller lavere kulturnivå; høyere eller lavere grad av organisasjon og bevissthet, forekomsten av den ene eller den andre tradisjonen, forekomsten av de ene eller de andre bevegelsesformene, organisasjonsformene, hoved- og støtteformer), slik også i motstanderens leir, samt drar nytte av uenigheten og enhver forvirring i motstanderens leir - taktikken staker ut de konkrete veiene for å vinne de breie massene for det revolusjonære proletariatet og føre dem fram til kampposisjonene på den samfunnsmessige fronten (i samsvar med det skjemaet for kreftenes fordeling som blei fastsatt på grunnlag av den strategiske planen), de veier som sikrest forbereder framgangen for strategien. I samsvar med dette framfører eller endrer den partiets paroler eller direktiver.

6. Strategien endres på det tidspunkt da det inntreffer historiske omslag eller gjennombrudd, den omfatter perioden fra et omslag (gjennombrudd) til et annet. Derfor innretter den bevegelse mot et bestemt allmennt mål, som innbefatter proletariatets interesser under hele denne perioden. Den streber etter å vinne den krigen mellom klassene som fyller hele denne perioden, og forblir derfor uendra under denne perioden. Taktikken derimot bestemmes ved flo- og fjæreskiftet under det gitte omslaget, den gitte strategiske perioden. Den bestemmes av vekselforholdet mellom de kjempende kreftene, av kampens (bevegelsas) former, av bevegelsas tempo, av arenaen for kampen i hvert gitt øyeblikk, i hvert gitt område. Og ettersom disse faktorene endres som følge av steds- og tidstilhøva under perioden fra et omslag til et annet, endres taktikken (eller kan endres) flere ganger i løpet av den strategiske perioden, ettersom den ikke omfatter hele krigen, men bare dens enkelte slag, som leder til at krigen vinnes eller tapes. Den strategiske perioden er mer langvarig enn den taktiske. Taktikken er underordna strategiens interesser. Allmennt forbereder de taktiske framskritta framgangen for strategien. Taktikkens oppgave består i å føre massene til kamp på en slik måte, å gi slike paroler, å føre massene fram til de nye posisjonene på en slik måte at sluttresultatet av strida fører til at krigen vinnes, dvs. til en strategisk framgang. Men det forekommer tilfeller der en taktisk framgang undergraver eller utsetter fram-

gangen for strategien. I slike tilfeller bør en avstå fra de taktiske framgangene. Et eksempel. Vår agitasjon mot krigen blant arbeiderne og soldatene i begynnelsen av 1917 under Kerenskij-tida innebar uten tvil et taktisk minus, da massene dro våre talere ned fra tribunen, prylte dem opp og iblant sleit dem i biter. Massene strømte ikke til partiet, men bort fra det. Men trass i at denne agitasjonen var taktisk mislykka, førte den oss likevel nærmere den store strategiske framgangen, fordi massene snart innså at vår agitasjon var riktig, hva som seinere påskynda og underletta deres overgang til partiets side.

Eller videre. Kominterns krav på skilsmisse fra reformistene og sentristene for å oppfylle de 21 vilkåra 1) innebærer uten tvil et visst taktisk minus, da det bevisst minsker antallet "tilhengere" av Komintern og for ei tid svekker denne. Men samtidig fører det med seg ei stor strategisk vinning ettersom Komintern gjennom dette renses for upålitelige elementer, hva som uten tvil kommer til å styrke Komintern og øke dens indre samhold, dvs. øke dens styrke overhode.

7. Agitasjonsparola og aksjonsparola. Å forveksle disse er utilatelig og farlig. Parola "all makt til sovjetene" var ei agitasjonsparole i tida fra april til oktober 1917; i oktober blei den ei aksjonsparole ettersom partiets Sentralkomite beslutta å "erobre makta". Bagdatievs gruppe gjorde seg skyldig i ei slik forveksling av parolene ved sin aksjon i Petrograd i april 2).

8. Det (allmenne) direktivet er en direkte appell til handling på ei bestemt tid og på et bestemt sted, en appell som er bindende for partiet. Mens parola "all makt til sovjetene" i april var ei propagandaparole, i juni ei agitasjonsparole og i oktober (den 10. oktober) ei aksjonsparole. blei den i slutten av oktober et utrykkelig direktiv. Jeg snakker her om et direktiv som gjelder for hele partiet. Ved sida av dette mener jeg det dessuten bør finnes lokale direktiver, som utvikler det allmenne direktivet.

9. Småborgerskapets vakling spesielt når de politiske krisene tilspisser (i Tyskland under Riksdagsvalget, i Russland under Kerenskij's tid i april, i juni og august samt i Russland på tidspunktet for Kronstadtopprøret i 1921. 3) Denne vaklinga må studeres omsorgsfullt, utnyttes og aktes på, men som det for proletariatets sak ville være farlig og fordervelig å falle for. Man må ikke på grunn av denne vaklinga endre agitasjonsparolene, men man kan og må iblant endre eller frasette et eller annet direktiv eller kanskje også ei (aksjons)parole. Å endre taktikken "over natta" betyr nettopp å endre direktivet eller t. o.m. aksjonsparola, men på ingen måte agitasjonsparola. (Jfr.

innstillinga av demonstrasjonen den 9.juni 1917 o.a.)

10. Strategens og taktikerens kunst består i å skikkelig og i rett tid endre agitasjonsparola til ei aksjonsparole, samt på samme måte i rett tid og skikkelig utforme aksjonsparola til bestemte og konkrete direktiver.

- 1) Det siktes her til de 21 vilkåra for inntaking i Den Kommunistisk Internasjonale, som blei fastsatt på KI's 2. kongress 6.august 1920.
- 2) Under den politiske massedemonstrasjonen i Petrograd den 20. og 21. april 1917 stilte denne gruppas medlemmer av Bolsjevikpartiets Petrogradkomité (Bagdatiev m.fl.) opp parolen om umiddelbart å styrte den provisoriske regjeringa. Dette sto i strid med direktivet fra Bolsjevikenes Sentralkomité om at demonstrasjonen skulle ha en fredelig karakter. Partiets sentralkomité fordømte disse "venstreeventyrernes" tiltak.
- 3) Spørsmålet gjelder det kontrarevolusjonære opprøret i Kronstad mars 1921, se SUKP(B)'s historie, Ny Dag, 1952.

SAMTALE MED HERZOG

1. Spørsmål (Herzog) Mener De at de politiske og økonomiske forholdene i den demokratisk-kapitalistiske republikken Tyskland ligger sånn til rette at arbeiderklassen i mer eller mindre nær framtid kommer til å kjempe for makta?

Svar. (Stalin) Det ville være vanskelig å besvare dette spørsmålet helt eksakt hvis det var tale om tidspunkter og ikke tendensen. Det er unødvendig å bevise at situasjonen nå skiller seg vesentlig fra situasjonen i 1923, både når det gjelder internasjonale og innenlandske forhold. Dette utelukker likevel ikke at situasjonen kan endre seg raskt til fordel for revolusjonen på grunn av mulige omfattende endringer i den utenrikske situasjon. Den internasjonale situasjonens ustabilitet garanterer for at denne antakelsen kan vise seg svært sannsynlig.

2. Spørsmål. Vil - på bakgrunn av den gitte økonomiske situasjon og det gitte forhold mellom kreftene - en mer langvarig forberedelsesperiode bli nødvendig for oss for å erobre flertallet av proletariatet (et krav Lenin stilte de kommunistiske partier i alle land som en overmåte viktig oppgave som måtte løses før erobringa av den politiske makta)?

Svar. Når det gjelder den økonomiske situasjonen så kan jeg bare dømme situasjonen ut fra de alminnelige opplysninger jeg sitter inne med. Jeg tror Dawes-planen (note 1) alt har gitt en del resultater, den har ført til en relativ stabilisering av situasjonen. Den amerikanske kapitalens inntrengning i den tyske industrien, stabiliseringa av valutaen, forbedringa av noen av de viktigste greiner av den tyske industrien - som langt fra betyr noen radikal sanering av den tyske økonomien, og endelig en viss bedring i arbeiderklassens materielle stilling, alt dette har nødvendigvis ført til en styrking av bourgeoisiets posisjoner i Tyskland. Dette er så og si den "positive" sida ved Dawes-Planen.

Men Dawes-Planen har også negative sider, som uunngåelig må komme fram og i en viss periode og tilintetgjøre de "positive" resultatene. Det er ikke tvil om at Dawes-Planen betyr dobbelt press på det tyske proletariatet, fra både innenlandsk og utenlandsk kapital. Motsigelsene mellom utvidelsene av den tyske industrien og innsnevringa av denne industriens utenlandske markeder, forholdet mellom Ententens overdrevne krav og den tyske folkehus-

holdningens begrensede muligheter til å tilfredstille disse krava - alt dette forverrer uunngåelig proletariatets, småbrukernes, funksjonærenes og de intellektuelles stilling og må nødvendigvis føre til eksplosjon, til proletariatets direkte kamp for makta.

Men dette må ikke sees som den eneste betingelse for den tyske revolusjon. For denne revolusjonens seier er det dessuten nødvendig at det kommunistiske parti representerer flertallet i arbeiderklassen og blir den avgjørende krafta i revolusjonen. Det er nødvendig at sosialdemokratiet blir avslørt og slått, at det blir redusert til et ubetydelig mindretall av arbeiderklassen. Ellers kan det ikke nytte å tenke på proletariatets diktatur. Om arbeiderne skal kunne seire må de være besjelet med en vilje, og føres av et parti som har ubetinget tillit hos arbeiderklassens flertall. Har man to konkurrerende partier av samme styrke i arbeiderklassen så er en varig seier umulig selv under ytre gunstige betingelser. Lenin var den første som i tida før Oktoberrvolusjonen i særlig grad la vekt på dette som den mest nødvendige betingelsen for proletariatets seier.

Særlig gunstig for revolusjonen måtte en situasjon være, der en indre krise i Tyskland og en avgjørende vekst i kommunistpartiets krefter falt sammen med alvorlige forviklinger blant Tysklands ytre fiender.

Jeg tror at fraværet av denne siste omstendigheten ikke var det som spilte den minst negative rollen i den revolusjonære perioden i 1923.

3. Spørsmål. De sa at Tysklands Kommunistiske Parti må ha flertallet av arbeiderne med seg. Dette målet har man hittil vært for lite merksame på. Hva mener De man skal gjøre for å forandre Tysklands Kommunistiske Parti til et sånt energisk parti med en stadig økende oppslutning?

Svar. Noen kamerater tror at å styrke partiet og bolsjevisere det betyr å kaste alle anderledes tenkende ut av partiet. Dette er sjølsagt ikke riktig. Man kan bare avsløre sosialdemokratiet og gjøre det til et ubetydelig mindretall i arbeiderklassen gjennom daglig kamp for arbeiderklassens behov. Når man skal nagle sosialdemokratiet til skampelen, skal det ikke skje på grunnlag av høgtflyvende spørsmål, men på grunnlag av arbeiderklassens daglige kamp for å forbedre sin materielle og politiske stilling, og her må problemer som arbeidslønn, arbeidstid, boligforhold, forsikring, skatter, dyrtid osv. spille en svært viktig, for ikke å si den avgjør-

ende rollen. Oppgaven er å slå sosialdemokratene hver eneste dag på grunnlag av disse spørsmålene, ved at man avslører deres forræderi.

Men denne oppgaven kan ikke løses fullt ut, hvis ikke problemene fra den daglige kampen blir kjedet sammen med de grunnleggende spørsmålene om Tysklands internasjonale og indre stilling, og hvis hele dette daglige arbeidet ikke sees i sammenheng med partiets samlede arbeid med revolusjon og proletariats erobring av makta for øye. Men en sånn politikk kan bare føres av et parti med lederkadrer som er erfarne nok til å utnytte sosialdemokratiets feilgrep til å styrte partiet med, og som er godt nok teoretisk skolert, sånn at de ikke mister den revolusjonære utviklinga av syne på grunn av gode delresultater.

Dette er også hovedforklaringa på at spørsmålet om de ledende kadrer i de kommunistiske partier alment, og i det Tyske Kommunistiske Parti spesielt, er et av de vesentligste spørsmål for bolsjeviseringa.

For å gjennomføre bolsjeviseringa må i hvert fall visse hovedbetingelser oppfylles, for uten disse er bolsjeviseringa av de kommunistiske partiene i det hele tatt umulig.

1) Det er nødvendig at partiet ikke ser seg sjøl som et vedheng til den parlamentariske valgmekanismen, som sosialdemokratiet i virkeligheten gjør, og ikke som et uvesentlig vedheng til fagforeningene, som noen anarko-syndikalistler hevder, men som den høgste form for proletariats klassesammenslutning, som skal lede alle de andre formene for proletariats organisasjoner, fra fagforeninger til parlamentsgrupper.

2) Det er nødvendig at partiet og særlig dets ledende elementer fullt ut behersker marxismens revolusjonære teori i uløselig samband med den revolusjonære praksisen

3) Det er nødvendig at partiet ikke utarbeider paroler og direktiver på grunnlag av utenat lærte formler og historiske paralleller, men som resultat av en omhyggelig analyse av den revolusjonære bevegelsens konkrete betingelser, både de nasjonale og internasjonale, etter som man utvilsomt må ta hensyn til revolusjonene i alle land.

4) Det er nødvendig at partiet etterprøver parolenes og direktivenes riktighet i massenes revolusjonære kamp.

5) Det er nødvendig, særlig hvis de sosialdemokratike tradisjonene ikke er overvunnet ennå, at hele partiets arbeid blir omlagt til den nye revolusjonære stilen, sånn at hvert skritt og hver aksjon fra partiets side fører til massenes revolusjonering, til arbeiderklassens brede massers skolering og oppdragelse i revolusjonens ånd.

6) Det er nødvendig at partiet i arbeidet klarer å forbinde den høyeste prinsippfasthet (må ikke forveksles med sekterisme) med størst mulig forbindelser og kontakt med massene (må ikke forveksles med halehengspolitikk), for ellers er det umulig ikke bare å lære massene noe, men også lære noe av dem, ikke bare å lede massene og heve dem opp på partiets nivå, men også å lytte til massenes stemme og merke de behovene som trenger seg fram hos dem.

7) Det er nødvendig at partiet i arbeidet klarer å forene en uforsonlig revolusjonær linje (må ikke forveksles med revolusjonær eventyrpolitikk) med størst mulig smidighet og manøvredyktighet (må ikke forveksles med makelig tilpassing) for ellers er det umulig for partiet å beherske alle kamp- og organisasjonsformer, å forbinde proletariatets øyeblikkelige interesser med den proletariske revolusjonens fundamentale interesser og å forene den illegale og legale kampen i arbeidet.

8) Det er nødvendig at partiet ikke skjuler feilene sine, at det ikke frykter kritikk, at det klarer å forbedre og oppdra kadrene sånn at de kvitter seg med egne feil.

9) Det er nødvendig at partiet klarer å sammensette den ledende hovedgruppa av de beste elementer, de foregangs menn i kampen som er så hengivne mot saka at de kan være sanne representanter for det revolusjonære proletariatets bestræbelser, som er erfarne nok til å bli virkelige ledere i den proletariske revolusjon, og i stand til å bruke leninismens strategi og taktikk.

10) Det er nødvendig at partiet systematisk forbedrer partiorganisasjonens sosiale sammensetning og rensar seg for oppløsende opportunistiske elementer, for å oppnå størst mulig helstøpethet.

11) Det er nødvendig at partiet utvikler en jernhard proletarisk disiplin som hviler på ideologisk sammenveising, klarhet i bevegelsens mål, enhet i de praktiske handlingene og et bevisst forhold til partiets oppgave fra de breie partimassenes side.

12) Det er nødvendig at partiet systematisk etterprøver utførelsen av egne beslutninger og direktiver, for ellers risikerer man at disse gjøres til tomme løfter som bare kan undergrave de breie proletariske massenes tillit til partiet.

Uten at disse og liknende betingelser oppfylles er bolsjeviseringa tomt snakk.

4. Spørsmål. De sa at ved siden av Dawes-Planens negative sider er den andre betingelsen for Tysklands Kommunistiske Partis erobring av makta en situasjon der det sosialdemokratiske partiet står fullstendig avslørt i massenes øyne, og det bare finnes en virkelig kraft innafor arbeiderklassen. Før man kommer så langt er det, som kjennsgjeringene viser, ennå et godt stykke igjen. Her viser manglene og svakhetene i partiets nåværende arbeid seg klart. Hvordan kan de fjernes? Hvordan ser De på resultatet av desembervalget 1924, da sosialdemokratiet - et fullstendig korrumpert og råttent parti - langt fra å tape noe, vant rundt to millioner stemmer?

Svar. Her dreier det seg ikke om mangler ved det tyske kommunistiske partis arbeid. Her dreier det seg først og fremst om at de amerikanske lånene og tilførslene av amerikansk kapital pluss stabiliseringa av valutaen, som til en viss grad har forbedret situasjonen, har skapt en illusjon om at det er mulig radikalt å endre de indre og ytre motsigelsene i samband med Tysklands stilling. Det er denne illusjonen som, lik den hvite hest i eventyret, bar det tyske sosialdemokratiet inn i den nåværende riksdagen. Wels bryster seg nå med sin valgseier. Men han forstår tydeligvis ikke at han godskriver seg en annens seier. Det var ikke det tyske sosialdemokratiet som seiret, men Morgan-gruppa.(note2). Wels var og blir en av Morgans lakeier.

Fra PRAVDA nr.27, 3/2 1925

- 1) Dawes-planen: plan for betaling av Tysklands krigserstatninger, utarbeidet av en internasjonal komité, under ledelse av amerikaneren general Dawes, sto i kraft 1924-29. Innebar delvis utsettelse av betalingene og utenlandske lån.
- 2) Wels: Leder av det tyske sosialdemokratiet fra 1919. Morgan: Amerikansk bankfirma, hovedselskap i datidens største amerikanske trust.

LITTERATURLISTE

skrifter av Stalin:

- * Den dialektiske og historiske materialismen m/ etterord av Bo Gustafsson
- * Anarkisme eller sosialisme?
- * Marxisme og det nasjonale spørsmål
- * Det nasjonale spørsmål og leninismen
- * Kort om meningsdivergensene i partiet
- * Om de ryske kommunisternes strategi och taktik (svensk)
- * Oktoberrevolusjonen och de ryske kommunisternes taktik /Oktoberrevolusjonens internationella karaktär (svensk)
- * Beretning til SUKP(b)s 14.kongress (svensk)
- * Beretning til SUKP(b)s 15.kongress (svensk)
- * Ån en gång om den socialdemokratiska avvikelsen i vårt parti (svensk)
- * Sovjetunionens stora fosterländska krig (svensk)
- * Marxisme og språkvetenskapens frågor (svensk)
- * Socialismens ekonomiska problem i Sovjetunionen (svensk)
- * Spørsmål i Leninismen (utsolgt fra forlaget - foreligger i svensk utgave)
- * SUKP(b)s historie (utsolgt fra forlaget)
- * Om Lenin (svensk)

om Stalin:

Program for Sovjetunionens Revolutionära Kommunist
(Bolsjevikene) (svensk)

Kan bestilles gjennom Sosialistisk Opplysningsråd, Observatoriegt. 12, Oslo 1.

INNHold

Forord.....	s. 3
Til spørsmålet om Stalin.....	7
Fra Program for Sovjetunionens Revolusjonære Kommunister (bolsjevikene).....	21
Eksempel på borgerlig anti-stalinisme.....	32
Bo Gustafsson: Stalin - en stor revolusjonær..	34
Stalins ideologiske kamper.....	39
Josef Stalin: Terminologiske definisjoner og undersøkelsesobjekt.....	53
Josef Stalin: Samtale med Herzog.....	57
Litteraturliste.....	62

Josef Stalin:
DEN DIALEKTISKE OG HISTORISKE MATERIALISMEN
· med etterord av Bo Gustafsson

Stalins klassiske framstilling av marxismen-leninismens verdensanskuelse i SUKP(B)s historie. Bo Gustafssons etterord ETTER TRETTI ÅR blei opprinnelig skrivi til den svenske ny-utgaven og inneholder ved siden av en del viktige merknader til Stalins framstilling ei vurdering av Stalins seinere teoretiske skrifter.

48 sider heftet kr.3.00

TO ARTIKLER MOT REVISJONISMEN

POLENS KOMMUNISTISKE PARTI ER ARBEIDERKLASSENS PARTI
Artikkelen er offentliggjort av Polens Kommunistiske Parti, et marxistisk-leninistisk parti som blei danna i Polen i 1965 og i dag arbeider under de hardeste former for illegalitet. Artikkelen avslører Gomulka-klikkens forræderi mot marxismen-leninismen og gjenopprettinga av kapitalismen i Polen og reiser parola om å bygge opp et revolusjonært kommunistisk parti for å lede kampen mot revisjoniststyret og for gjenopprettinga av proletariatets diktatur i Polen

BOLIVIAS KP(M-L) GJENDRIVER CASTRO

For første gang på norsk Oscar Zamoras brev til Fidel Castro. Zamora, som er førstesekretær i Bolivias Kommunistiske Parti (m-l), avslører i dette brevet følgene av Castros anti-marxistisk-leninistiske politiske linje i Latinamerika. Brevet er blitt ivrig studert av latinamerikanske revolusjonære og utgjør et viktig dokument om den latinamerikanske virkeligheten.

32 sider heftet kr.2.00

utgitt av Sosialistisk Ungdomsforbund

KJØP OG LES

UNGSOSIALISTEN

organ for

Sosialistisk Ungdomsforbund

boks 6159 Etterstad Oslo 6

KLASSEKAMPEN

marxist-leninistisk arbeideravis

Tveita Postkontor Oslo 6

Postgiro 206699